

ESTIU 2024

Parlem amb
JORDI RIGAU VINYALS

Parlem de...
ELS AMILLARAMENTS DE VIDRERES

Pàgines centrals
LA FESTA DE LES FLORS

El Rec Clar **106**

Telèfons d'interès

Emergències

Centre d'emergència de Catalunya	112
Informació ciutadana	012
Mossos d'Esquadra	112
Bombers	112

Ajuntament

Oficines municipals	972.850.025
Fax oficines municipals	972.850.050
Polícia Local	972.850.000
	670.067.740
Assistent social	972.850.170
Llar de jubilats	972.850.907
Jutjat de Pau	972.058.780
Biblioteca Joan Rigau	972.851.285
Centre cívic Francesc Llobet	972.850.067
Can Xiberta	972.851.328
L'Escorxador	972.875.070
Can Torronet	972.851.251
Piscina municipal	972.850.027
Pavelló municipal	972.058.752
Deixalleria	637.759.060

Ensenyament

Llar d'infants Sant Iscle	972.850.917
Llar d'infants El Sorrer	646.571.809
Col·legi Sant Iscle	972.850.103
Preescolar Sant Iscle	972.850.836
Col·legi Salvador Espriu	972.850.808
IES	972.850.711

Sanitat

CAP (Centre d'Assistència Primària)	972.850.156
Farmàcia Vilardell	972.875.009
Farmàcia A. Casanovas	972.851.515

Farmàcia Biraud	972.875.666
Farmàcia Moré	972.850.575

Consell Comarcal

Oficines	972.842.161
Fax oficines	972.840.804
Recaptació (oficines Vidreres)	972.851.094
Protectora animals (Tossa de Mar)	972.342.030

Transports

SAGALÉS	902.130.014
TEISA	972.260.196
SARFA	972.850.157
Taxi Rafael Vico	972.851.139
	609.316.932
RENFE	902.240.202

Altres serveis

Funerària (24 h) - La Selva de germans Blanquera i Albarracín	972.850.663/699.460.133
Rectoria	972.165.272
ENHER (avaries)	900.770.077
Comissaria Sta. Coloma de Farners ..	972.181.675
	Fax .. 972.842.201
Bombers Maçanet Selva	972.858.828
Veterinari	972.850.114 / 972.858.785
Correus i telègrafs	972.851.133
Oficina de treball de Salt	972.942.950
	Fax .. 972.942.953
Notaria Vidreres	972.875.958
	Fax .. 972.875.959

Normes per a les col·laboracions

Tothom que vulgui pot enviar la seva col·laboració a la revista, sempre que l'article en qüestió no superi els 3.300 caràcters, inclosos els espais, el que representa unes 40 línies a cos 12, a *El Rec Clar*, c/Girona, 3, 17411 Vidreres, o a elrecclar@gmail.com. Una altra norma és que els articles han d'estar signats amb el nom i els cognoms de l'autor i un telèfon o adreça de contacte. En el cas d'entitats o associacions legalment constituïdes poden signar amb la seva denominació oficial. Els articles poden acompanyar-se de fotografies i, en aquest cas, el Consell de Redacció es reserva el dret de publicar-les o no en funció de l'espai disponible. El Consell de Redacció no s'identifica necessàriament amb els articles que apareixen firmats.

Farmàcies de guàrdia

Farmàcia Biraud, 972 87 56 66

Setembre: 11, 14, 15. Octubre: 26, 27. Desembre: 7.

Farmàcia A. Casanovas, 972 85 15 15

Setembre: 21, 22. Octubre: 12. Novembre: 2, 3.

Desembre: 14, 15.

Farmàcia Moré, 972 85 05 75

Octubre: 5, 6. Novembre: 16, 17. Desembre: 6, 28, 29.

Farmàcia Vilardell, 972 87 50 09

Setembre: 1. Octubre: 13. Novembre: 23, 24

Farmàcia Altimir, 972 85 33 03

Octubre: 19, 20. Novembre: 30. Desembre: 1

Farmàcia Auladell, 972 16 83 26

Setembre: 28, 29. Novembre: 1, 9, 10. Desembre: 21, 22.

Horaris de serveis

Oficines municipals:

De dilluns a divendres, de 8 a 14h

Biblioteca municipal:

Matins: De dimarts a divendres de 9 a 14h

Tardes: dilluns i dijous de 15 a 20h

*Horaris fins al 31 d'Agost

Jutjat de Pau:

Dilluns de 9 a 14h

Dimecres de 9 a 14h

Serveis Socials:

De dilluns a divendres, de 9 a 14h

Serveis tècnics (amb cita prèvia)

Arquitecte:

Dilluns de 10 a 14h

Arquitecte tècnic:

De dilluns a divendres de 10 a 14h

Servei d'enginyeria:

Dimarts de 10 a 14h

Oficina del defensor del ciutadà:

Can Xiberta- C/ Orient 18

972 85 13 28.

Dilluns, dimecres i divendres de 9:30 a 13:30h.

Deixalleria:

Dimarts i dijous de 9 a 13 i de 15 a 18h

Dimecres i divendres de 8 a 15h

Dissabtes de 9 a 14h

Recollida de voluminosos:

Amb sol·licitud prèvia al 937 653 151 o 615 392 146

Dilluns: Poda

Dimecres: Trastos i mobles vells

Equip de govern i regidories

Jordi Camps Vicente

– Alcalde de Vidreres

– Àrea de serveis generals i seguretat

Gerard Morgado Mateu

– 1r Tinent d'Alcalde

– Àrea d'Hisenda, comunicació, participació i entitats, turisme i reactivació econòmica

Margarita Solé Ferrer

– 2a Tinenta d'Alcalde

– Àrea de benestar social, sanitat, habitatge i integració

Anna Soler Solans

– 4a Tinenta d'alcalde

– Àrea d'ensenyament i cultura

Enric Gual Viñas

– 3r Tinent d'Alcalde

– Àrea d'urbanisme, sostenibilitat medi ambiental i energia

Jose Berjaga Ruz

– Regidor a govern

– Àrea d'esports, fires i festes

Mercè Achon Masana

– Regidora a govern

– Àrea de barris i nuclis disseminats

Cristina Arcaya Palerm

– Regidora a govern

– Àrea de joventut, igualtat, fires i festes

sumari

El nostre himne

SERVEIS	02
EDITORIAL	03
PARLEM DE...	04
PARLEM AMB	06
ACTUALITAT	12
RECOMANACIONS LITERÀRIES	17
ANEM A ESTUDI	24
PÀGINES CENTRALS	18
ESPORTS	22
FENÒMENS METEOROLÒGICS	24
EL REC CLAR PEL MÓN	31
MEDI AMBIENT	33
ENTRETENIMENTS	36
FEM UNA QUEIXALADA	37
LA VISIÓ DE LA TERE	38
CURAR-SE EN SALUT	39
ESDEVENIMENTS HISTÒRICS	42
VIATGE	44

Alguns lectors grans (amb plural genèric, que inclou tant homes com dones) de Vidreres estan al cas, saben o van cantar al seu dia, o més d'un dia, per les sortides escolars especialment, però no únicament, l'himne de Vidreres. Sí, sí, el nostre poble té un himne: "Vidreres, vila estimada, / bressol d'homes de braó / on el treball s'acompanya / amb esplais i germanor", diu la tornada. Obra dels mestres Joan Rigau i Teresa Viñals, era un himne escolar, però no solament d'escola, perquè en podríem dir un himne plenament educatiu, de civilitat, de projecte compartit i de voluntat de ser.

Tot això i més, perquè de ben segur que hi podeu afegir detalls, però el cas és que aquesta cançó dissortadament fa anys que no se sent al nostre poble... Certament que les vicissituds, justament aquelles que no ens volen deixar ser el que som, adés i ara, expliquen aquest silenci, però aquí cal reivindicar el paper d'una publicació com la que teniu a les mans, perquè des d'*El Rec Clar* volem fer reaccionar en contra d'aquesta desafecció i mancança. Una de les tasques en què informativament som importants, és en la recuperació històrica local, però ens agradaria que aquesta espurna que presentem pogués esdevenir fins i tot un ressorgiment popular, i que així es tornés a cantar l'himne de Vidreres o, si volem ser més precisos, l'*Himne dels petits escolars de Vidreres*. Des d'aquestes ratlles convidem especialment els centres educatius de la vila, en els dos vessants implicats en la cançó, que són l'educatiu i el musical, a assumir la responsabilitat de fer reviure en ocasions assenyalades, si més no, aquest himne que no tan sols és una mirada al passat de persones insignes del nostre poble, sinó que també pot ser i ha de ser assumit com a present i futur col·lectiu, pel missatge de projecte compartit d'una societat, Vidreres, que vol ser rica i plena.

Certament, la història hi té un pes important, en aquest número d'estiu. En concret, hi podem conèixer millor els amillaments, la tuberculosi aquí a casa nostra... Però també hi ha exotisme viatjat, amb tren, a peu i amb un exemplar d'*El Rec Clar* sortint a la fotografia. I si sou lectors diligents, ja aneu constatant que l'interès pel medi ambient i la salut personal, en aquestes pàgines tenen una cabuda significativa. Perquè, tornant a la civilitat, no hem d'empastifar el que és de tothom, i hem de cuidar-nos també amb plantes medicinals, individualment; no s'han de perdre aquells remeis senzills de tota la vida, aplicats generació rere generació. També ocupa una part rellevant l'esport; sigui des de la pràctica, sigui des de l'afició i amb lema propi.

Finalment, al poble de vegades no s'hi veu ningú, però quan es mira i es remira, hi ha tanta vida a Vidreres!... Les escoles, amb les seves explicacions i vivències; la Biblioteca, el Grup Teatral, etcètera. I les flors, centrals, per primavera... Ara que tot just ens arriba la Festa Major. Que en gaudim amb la civilitat de la cançó.

CRÈDITS

Edita: Ajuntament de Vidreres

Consell de Redacció: Francesc Aldrich, Josep Caimel, Agnès Oliver, Francesc Navarro, Helena Batlle.

Col·laboradors: Josep Formiga, Àngel Teixidor, Josep Borrell, Assumpció Moré, Júlia Vilardell, Narcís Gascons, Arnau Call, Joaquim Bayé, Damien Biraud, A. A. Casanoves, Arià Bayé, Edu Achón.

Foto de portada: Ajuntament de Vidreres

Impressió: Impremta Pagès

Producció, coordinació periodística, disseny i maquetació:

Marc Sureda
Francesc Ruhí
Gerard Vilaplana

Dipòsit legal. GI-235-98

El Consell de Redacció

Diputació de Girona

Descarrega't aquí la versió interactiva d'**El Rec Clar**!

Els amillaraments de Vidreres (1851-1955) i el cadastre

Vista parcial del veïnat de les Bòries l'any 2011, que a l'amillarament del 1952 es declaren moltes peces de terres que comencen amb el nom bòria . (Procedència: Josep Formiga)

L'Estat, per prestar els serveis que ofereix als ciutadans, ha de disposar d'ingressos, que majoritàriament procedeixen dels impostos. Al llarg dels segles han existit diversos impostos: talles, cadastres, etc.

El 1845 el ministre d'Hisenda, Alejandro Mon, va fer una reforma tributària que va suposar la introducció de la contribució directa a tot Espanya. D'aquesta manera les terres, cases i bestiar havien de pagar la contribució urbana, rústica i pecuària. També es va introduir la contribució industrial, que gravava les activitats industrials i comercials. Es va crear l'impost indirecte de consum que gravava la circulació de mercaderies a l'entrada de les poblacions. Els responsables de recaptar aquests impostos foren els ajuntaments.

Per poder conèixer la riquesa rústica, pecuària i urbana dels contribuents els ajuntaments van haver d'elaborar els amillaraments. Hi solia constar el nom del contribuent, la residència, les parcel·les que tenia en propietat, la localització, els topònims, els conreus i el líquid imposable sobre el qual es calculava el que s'havia de pagar. En un primer moment es van anomenar padrons de riquesa. En el cas de Vidreres disposem del padró de riquesa del 1852, i els amillaraments del 1851, 1872, 1947 i 1955. Entre l'un i l'altre se solien elaborar els apèndixs que actualitzaven les dades. Es troben dipositats a l'arxiu comarcal de la Selva a Santa Coloma de Farners, i pertanyen al fons municipal de Vidreres. Són una molt bona eina per estudiar l'evolució de la propietat i la toponímia.

A l'amillarament del 1851, a la capçalera del document, posa "Cuaderno de liquidaciones y amillaramientos que forma la Junta pericial del distrito municipal de Vidreres, de los productos, gestos y utilidades de cada uno de los propietarios y colonos ecxsistentes en el termino jurisdiccional del mismo, con espresion de la cantidad y calidad de cada objeto de imposicion". En total hi ha 200 contribuents. En les declaracions consta el nom del contribuent, les vessanes per tipus de terra, els caps de bestiar, el nom de la casa de pagès i el carrer en el cas de les situades a la vila. Les dades globals de les bases imposables són 198.938 rals de billó de riquesa rústica, 10.471 d'urbana i

1.505 de pecuària. Es van declarar 76 cases a la vila i 54 a pagès; 4.682 vessanes de terra, de les quals 2.091,5 de conreu de secà, 527 de sureda, 1.877 de bosc i 186,5 erma; i en relació al bestiar: 98 de boví, 2 mules, 14 eugues, 155 ovelles, 14 cabres i 10 porcs. Com que els amillaraments tenien finalitats recaptatòries, les terres i el bestiar declarat era una aproximació a la realitat; en el cas de les terres, el terme municipal de Vidreres té una extensió de 48,61 km² que equivalen a 22.222,53 vessanes i només es van declarar 4.682, que només és un 21,06% de les reals. A més a més per cada tipus de terra hi havia 3 qualitats, i hi predomina la declaració de terres de menor qualitat. En el cas del bestiar només se'n declaren 10 porcs quan hi ha 54 cases de pagès, i almenys cada casa tenia un porc, i algunes de vila també, per tant es declaren només un 13% dels porcs totals.

Al padró de riquesa del 1852 consten 357 declarants amb nom i cognom, i la base imposable per terres, bestiar i casa, sense detallar el número de vessanes o caps de bestiar; en alguns casos consta el nom del mas i de la peça de terra. El total de la base imposable són 142.003 rals de billó, import inferior al del 1851.

L'amillarament del 1872 és semblant pels conceptes i descripcions al del 1851, les diferències que es troben és que la classificació dels tipus de terra és més àmplia, el valor de la base imposable és en pessetes, que el 1868 es va introduir com unitat monetària estatal, es diferencien els contribuents que viuen a Vidreres dels forasters, i s'anomenen les diverses peces de terra. Declaren 397 persones amb una base imposable de 67.483,56 pessetes, de la qual la majoria, 65.113,69, corresponen a contribuents residents a Vidreres. El total de vessanes declarades són 16.851,20, molt superior a les 4.682 el 1851, i ja suposen el 75,82% de l'extensió del terme municipal. Per tipus: 8.999,5 vessanes són matolls, 3.213 de conreu, 2.695,5 sureda, 1.217,2 vinya, 391 pineda, 125 bosc baix, 55 alzinar, 53 roureda, 50 castanyer, 33 albereda i 11 de prat. Cal destacar l'extensió de la vinya, que en el cas Vidreres fou atacada per la fil·loxera el 1882, i des de llavors la seva extensió ha estat molt residual. Hi havia 257 cases a vila, 165 a pagès i 2 dedicades a indústria.

Referent al bestiar, 266 caps de boví, 26 mular, 42 cavalls i eugues, 410 ovelles i 104 porcs. Els principals declarants en funció de la base imposable eren Francesc Llobet amb una base de 9.030,54 pessetes, Josep Aulet 7.417,90, Joan Aulet 5.871,09, Antoni Raig 3.524,38 i Josep Fullà i Oller 3.274,64.

Van passar 75 anys fins al proper amillarament, que és del 1947. Durant aquest interval de temps existeixen diversos apèndixs d'actualització de dades. Les diferències d'aquest amillarament amb el del 1872 són que l'extensió de la terra ja no es mesura en vessanes, sinó amb el sistema mètric decimal (hectàrea, àrea i centiàrea) que es va establir a l'Estat espanyol el 1880; les cases no es declaren, ja que existeixen altres documents de control; i s'anomenen les diverses peces de terra i les seves afrontacions. El total de declarants són 411, amb una base imposable que són 469.610 pessetes, 268.002,88 dels residents a Vidreres i 201.607,12 els forasters. En comparació al 1872 el pes dels forasters s'ha incrementat molt, passant del 3,51% al

El mas Flassià l'any 2011, que a l'amillarament del 1872 s'anomena mas Bellvehí. (Procedència: Josep Formiga)

Classe de finca	Descripció de la finca i dades de propietari	Perímetre (m)	Superfície útil (m²)	Alçada (m)
1.	Finca de propietat...			112
2.	Finca de propietat...			75
3.	Finca de propietat...			118
4.	Finca de propietat...	222	807	816
5.	Finca de propietat...			816
6.	Finca de propietat...	222	807	816
7.	Finca de propietat...	222	807	816
8.	Finca de propietat...	222	807	816
9.	Finca de propietat...	222	807	816
10.	Finca de propietat...	222	807	816
11.	Finca de propietat...	222	807	816
12.	Finca de propietat...	222	807	816
13.	Finca de propietat...	222	807	816
14.	Finca de propietat...	222	807	816
15.	Finca de propietat...	222	807	816
16.	Finca de propietat...	222	807	816
17.	Finca de propietat...	222	807	816
18.	Finca de propietat...	222	807	816
19.	Finca de propietat...	222	807	816
20.	Finca de propietat...	222	807	816
21.	Finca de propietat...	222	807	816
22.	Finca de propietat...	222	807	816
23.	Finca de propietat...	222	807	816
24.	Finca de propietat...	222	807	816
25.	Finca de propietat...	222	807	816
26.	Finca de propietat...	222	807	816
27.	Finca de propietat...	222	807	816
28.	Finca de propietat...	222	807	816
29.	Finca de propietat...	222	807	816
30.	Finca de propietat...	222	807	816
31.	Finca de propietat...	222	807	816
32.	Finca de propietat...	222	807	816
33.	Finca de propietat...	222	807	816
34.	Finca de propietat...	222	807	816
35.	Finca de propietat...	222	807	816
36.	Finca de propietat...	222	807	816
37.	Finca de propietat...	222	807	816
38.	Finca de propietat...	222	807	816
39.	Finca de propietat...	222	807	816
40.	Finca de propietat...	222	807	816
41.	Finca de propietat...	222	807	816
42.	Finca de propietat...	222	807	816
43.	Finca de propietat...	222	807	816
44.	Finca de propietat...	222	807	816
45.	Finca de propietat...	222	807	816
46.	Finca de propietat...	222	807	816
47.	Finca de propietat...	222	807	816
48.	Finca de propietat...	222	807	816
49.	Finca de propietat...	222	807	816
50.	Finca de propietat...	222	807	816
51.	Finca de propietat...	222	807	816
52.	Finca de propietat...	222	807	816
53.	Finca de propietat...	222	807	816
54.	Finca de propietat...	222	807	816
55.	Finca de propietat...	222	807	816
56.	Finca de propietat...	222	807	816
57.	Finca de propietat...	222	807	816
58.	Finca de propietat...	222	807	816
59.	Finca de propietat...	222	807	816
60.	Finca de propietat...	222	807	816
61.	Finca de propietat...	222	807	816
62.	Finca de propietat...	222	807	816
63.	Finca de propietat...	222	807	816
64.	Finca de propietat...	222	807	816
65.	Finca de propietat...	222	807	816
66.	Finca de propietat...	222	807	816
67.	Finca de propietat...	222	807	816
68.	Finca de propietat...	222	807	816
69.	Finca de propietat...	222	807	816
70.	Finca de propietat...	222	807	816
71.	Finca de propietat...	222	807	816
72.	Finca de propietat...	222	807	816
73.	Finca de propietat...	222	807	816
74.	Finca de propietat...	222	807	816
75.	Finca de propietat...	222	807	816
76.	Finca de propietat...	222	807	816
77.	Finca de propietat...	222	807	816
78.	Finca de propietat...	222	807	816
79.	Finca de propietat...	222	807	816
80.	Finca de propietat...	222	807	816
81.	Finca de propietat...	222	807	816
82.	Finca de propietat...	222	807	816
83.	Finca de propietat...	222	807	816
84.	Finca de propietat...	222	807	816
85.	Finca de propietat...	222	807	816
86.	Finca de propietat...	222	807	816
87.	Finca de propietat...	222	807	816
88.	Finca de propietat...	222	807	816
89.	Finca de propietat...	222	807	816
90.	Finca de propietat...	222	807	816
91.	Finca de propietat...	222	807	816
92.	Finca de propietat...	222	807	816
93.	Finca de propietat...	222	807	816
94.	Finca de propietat...	222	807	816
95.	Finca de propietat...	222	807	816
96.	Finca de propietat...	222	807	816
97.	Finca de propietat...	222	807	816
98.	Finca de propietat...	222	807	816
99.	Finca de propietat...	222	807	816
100.	Finca de propietat...	222	807	816

Fragment de l'amillarament del 1851. (Procedència: Josep Formiga)

42,93% de la base imposable, perquè alguns grans propietaris, com els Aulet i Raig viuen a Sallent i Girona respectivament, i el patrimoni Llobet fou venut a les famílies Escudero i Madí, residents a Barcelona. Mentre que els Mundet continuen residint a Caulès, però disposen de casa a Girona. El total de terres declarades són 4.355 hectàrees, 49 àrees i 78 centiàrees, que suposa el 89,59% de les 4.861 hectàrees del terme municipal. Per tipus tenim 1.241 de bosc baix i matolls, 1.055 de suredes, 879 de cereals, 641 de pinedes, 528 d'ermes, 6 de bosc frondós i 2 de prats. Referent al bestiar es detalla més, així hi ha els animals de treball amb 150 cap de boví, 60 equí, 30 mular i 2 ases; i els de granja amb 181 caps de boví, 120 porcí de carn, 20 ovelles, 17 porcí de cria, 4 cabres i 3 equí.

El darrer amillarament del 1952 és molt semblant al del 1947, sent la seva base imposable 470.679 pessetes i 403 declarants.

Com hem vist, amb l'eina dels amillaraments hi havia força frau, ja que es basaven en declaracions jurades i no en un cadastre jurídic amb suport cartogràfic on contrastar la informació declarada; així es declaraven menys terres de les posseïdes i les qualitats manifestades eren inferiors a les reals.

Els amillaraments foren substituïts pel cadastre, que es basa en cartografia, es va establir per llei el 1906 però la implantació fou molt lenta. El 1928 només la meitat de la superfície útil d'Espanya disposava de cadastre, el 1940 encara la meitat del territori estatal tributava basant-se en amillaraments. L'impuls definitiu es va produir el 1964 quan es va posar en marxa el règim d'implantació cadastral a càrrec del Ministeri d'Hisenda, i els amillaraments es varen deixar d'utilitzar.

Parlem amb: Jordi Rigau Vinyals

«Vidreres, vila estimada, bressol d'homes de braó on el treball s'acompanya amb la pau i germanor. Et volem ben gran i lliure rica i plena pels demés. Per això fem de l'estudi un graó per pujar més»... Així entona la lletra de l'himne dels escolars de Vidreres, creat pel matrimoni Rigau i Viñals.

Amb l'arribada del franquisme l'himne va ser silenciada i a poc a poc es va anar perdent, però actualment hi ha la voluntat de recuperar-lo i posar-lo en valor.

L'any 1981, l'Ajuntament va batejar la biblioteca municipal amb el nom de Joan Rigau i Sala. A Vidreres també hi ha una plaça dedicada als mestres Rigau-Viñals en honor i record d'aquesta parella de professors que va deixar una empremta al municipi.

El seu fill, Jordi Rigau i Viñals, ens ha concedit una entrevista on ha compartit alguns detalls emotius sobre la seva vida i el llegat cultural que els seus pares van deixar. En Jordi té 87 anys, casat, amb 4 fills i actualment amb 5 nets. Va néixer a Vidreres, i tot i que a meitat dels anys cinquanta va marxar a Barcelona per poder iniciar els estudis d'enginyeria industrial, ens confessa que sempre s'ha considerat vidrerenc.

Els seus pares eren una "parella pedagògica" molt estimada a Vidreres.

El meu pare era un mestre i un músic molt reconegut a la comarca. L'any 1933 va començar a treballar a l'escola de Vidreres i allà va ser quan va conèixer la meua mare, la Teresa Viñals i Aragay.

El meu pare era un bon home i sempre estava disposat a ajudar a tothom. La seva vocació era la música i l'ensenyament i la de la meua mare era la literatura i també l'ensenyament. D'aquí que s'entenguessin tan bé.

El 1934 es van casar i uns anys més tard van tenir-nos a la meua germana i a mi. Tota la vida hem viscut a Vidreres, però el 1954 van decidir que la millor opció era traslladar-nos a Barcelona per facilitar-nos els estudis, i així ho van

fer. De totes maneres, sempre que podíem veníem a Vidreres a passar uns dies, tots plegats hi teníem molts bons amics.

El seu pare va crear un himne juntament amb la seva mare dedicat als petits escolars de Vidreres. Què suposa per a vostè?

Per mi és tot un orgull. És un himne que sempre l'hem sentit nostre. De fet, m'atreveria a dir que tots els vidrerencs d'aquella època l'han sentit seu en algun moment de la seva vida, perquè parla del nostre municipi, dels seus joves estudiants i els seus valors.

El seu pare va fer la música i la seva mare la lletra?

Sí, va ser una creació conjunta. El meu pare va fer la música i la meua mare la lletra. Sí que penso, però, que la meua mare no ha estat tan reconeguda en la creació de l'himne, i la veritat és que jo considero que la lletra és el que fa potent l'himne, per mi té molta més inspiració la lletra que la música.

Quin és el fil conductor de l'himne?

L'himne parla de germanor, del futur, dels nens i nenes que seran els homes i dones del dia de demà a Vidreres. D'haver après a l'escola a conèixer i a ser uns bons ciutadans quan es facin grans.

Recordeu quan el solíeu cantar?

Recordo que sempre que fèiem excursions amb l'escola, en concret la de final de curs, cantàvem l'himne a l'autobús d'en Rafael Mas, quan anàvem en algun poble de la costa. Tothom el sabia i el cantava. Era un moment molt bonic que compartíem entre tots els companys.

Marc Sureda

L'himne es va perdre amb l'època franquista. Com ho va viure?

Amb l'arribada del franquisme l'himne va quedar silenciada, però nosaltres, els escolars, nois i noies de Vidreres, el continuàvem cantant a l'autobús cada vegada que anàvem d'excursió.

Encara m'emociono quan recordo l'11 de setembre de l'any 1977, l'any que va morir el meu pare de càncer. En una concentració aquí a Vidreres, els vidrerenços es van posar a cantar l'himne després de molts anys sense escoltar-lo. M'imagino el que devien sentir els meus pares en aquell moment i se m'omplen els ulls de llàgrimes. Aquell mateix desembre el meu pare ens va deixar. Va ser un moment molt emotiu que sempre guardaré en els meus records.

"L'himne de Vidreres és un patrimoni del poble que cal recuperar"

Ara es vol recuperar aquest himne. Què suposa això per a vostè?

A mi em sembla molt bé, crec que sempre va bé recuperar el passat. Seria molt bonic que petits i grans el tornessin a cantar, i un bon homenatge als meus pares.

Parlant d'homenatges, la biblioteca de Vidreres porta el nom de Joan Rigau i Sala...

És un orgull que la Biblioteca porti el seu nom. Considero que premiar la cultura és molt important, i en aquest país encara no està ben valorada. El meu pare era un home molt discret. Feia les coses perquè les sentia sense esperar res a canvi, però estic segur que ell estaria molt content que la Biblioteca portés el seu nom.

A Vidreres també hi ha la plaça dels Mestres Rigau-Viñals...

Sí, no recordo quin any es va decidir posar el nom dels pares a la plaça. Ells s'hi dedicaven molt seriosament, al tema de la cultura, l'ensenyament i la música. Era tanta la seva vocació que fins i tot a vegades havíem arribat a sentir amb la meua germana que nosaltres no érem tan importants com la seva feina i els seus alumnes.

Vostè ha heretat aquesta passió familiar?

Durant uns anys vaig estudiar música i solfeig, però finalment ho vaig acabar deixant. Encara conservo el violí francès que era del meu avi, que també era músic. Tot i això a casa ha continuat el llegat musical. El meu fill gran és músic de professió. És professor d'una escola municipal de música de Barcelona i el seu fill petit toca el trombó i ha guanyat diferents premis, és membre de la JONC (Jove Orquestra Nacional de Catalunya) i fins i tot ha aconseguit una beca per estudiar al Conservatori del Liceu.

Us imagineu un dia cantar tots junts l'himne de Vidreres?

Mira, no ho he pensat mai, seria molt emocionant.

Per acabar, hi ha alguna cosa/curiositat que li agradaria compartir?

Jo mai havia vist als meus pares amb manifestacions afectives. És veritat que en aquella època els sentiments no s'expressaven gaire i l'educació era bastant dura i freda. Doncs fa pocs anys, vaig tenir la sort de trobar unes cartes que s'havien enviat els meus pares durant el nuviatge on es deien tot el que s'estimaven. Em va fer molta il·lusió i em va fer feliç saber que s'estimaven de veritat i que aquella contenció que aparentment manifestaven no era tota la realitat.

Joaquim Jovanet

Una hora abans d'aquesta entrevista parlem amb Joaquim Jovanet Calvet, de 96 anys, alumne del senyor Rigau. Ens rep amb una nota mecanoscrita del 22 d'octubre de 1970. Amb una cal·ligrafia exquisida el matrimoni Rigau i Viñals s'acomiada abans de marxar a viure a Barcelona, on els ofereix el seu nou domicili. En Jovanet ens explica que el senyor Rigau i la senyora Viñals van deixar un molt bon record a Vidreres.

També que era un gran jugador d'escacs, de tirada lenta i de llargues converses amb els seus amics. El senyor Rigau va morir a Madrid el 5 de desembre de 1977.

Nota manuscrita del senyor Rigau a Joaquim Jovanet

Partitura de l'himne dels petits escolars

Joan Rigau i Teresa Viñals

«HIMNE DELS PETITS ESCOLARS DE VIDRERES»

Musica de JOAN RIGAU
Lletra de TERESA VIÑALS
Juny de l'any 1934

Himne dels petits escolars de Vidreres

Som els vi-
 dreres no-
 vells i vells
 que som de pro-
 gress i de pa-
 çes
 que estimem la nostra vila
 sobre totes les demés
 i a l'escola anem a aprendre
 el que de grans ens caldrà
 som la llavor, som la grana
 que vindrà
 Som els vidreres no-
 vells i vells i germa-
 nor
 que som de pro-
 gress i de pa-
 çes
 que estimem la nostra vila
 sobre totes les demés
 i a l'escola anem a aprendre
 el que de grans ens caldrà
 som la llavor, som la grana
 que vindrà

rall - - -

Vidreres, vila estimada
 bressol d'homes de braç
 on el treball s'acompanya
 amb esplais i germanor. (Rep.)

Et volem ben gran i culte
 rica i plena per demés
 per això fem de l'estudi
 un graó per pujar més
 Tens voltants que t'enjoienen
 on l'ànima hi troba esplai
 pinades sanes i belles

Vidreres, vila estimada
 bressol d'homes de braç
 on el treball s'acompanya
 amb esplais i germanor. (Rep.)
 Estimem-la amb tot el cor
 entre les viles rialleres
 i tots junts cridem ben fort
 Visca Vidreres!

Som els vidreres no-
 vells i vells i germa-
 nor
 que som de pro-
 gress i de pa-
 çes
 que estimem la nostra vila
 sobre totes les demés
 i a l'escola anem a aprendre
 el que de grans ens caldrà
 som la llavor, som la grana
 que vindrà

Àngela Mas Madrenys

L'Àngela Mas Madrenys té 86 anys. En tenia 12 quan va anar a classe amb la mestra Viñals, dona del senyor Rigau. Ens explica que a banda de llegir amb lletra mecanoscrita, resoldre problemes de matemàtiques, redactar cartes, fer factures, fer dictats i redaccions, les alumnes aprenien a ser educades, a seure bé a taula i a respectar la gent gran. Ens confessa que no li agradava gaire estudiar, i a pagès, on ella vivia, hi havia molta feina i va decidir plegar, per anar ajudar els pares. De la seva estada a l'escola en conserva diverses llibretes en molt bon estat, amb anotacions i les correccions de la senyoreta Viñals. Recorda portar feixos de bruc de casa, per poder escalfar l'aula i no passar fred a l'hivern.

De l'himne de Vidreres compost pel matrimoni Rigau Viñals no recorda haver-lo cantat de petita. Eren temps complicats després de la guerra i el català perseguit. Amb els anys, l'home de l'Àngela va fer molta amistat amb el senyor Rigau, degut per l'apreci que li tenia per haver estat alumne seu. Ens diu que no trobarem ningú que en pugui dir cap mal. Tant ell com la seva muller eren molt estimats a Vidreres "tot i que ens feia anar rectes i ens posava molts deures".

Llibretes d'escola i fotografia d'Àngela Mas Madrenys

Joaquim Fàbrega va ser alumne del mestre Rigau. En preguntar-li sobre l'himne de Vidreres, riu i ens el canta orgullós. Recorda cantar-lo en les excursions quan anaven a l'autobús.

A la classe eren una trentena de nois, d'entre 13 i 14 anys. El primer que li ve al cap d'aquella època era la fred que li congelava els dits i que fins i tot l'impedia poder escriure.

Del mestre Rigau en té molt bon record. Un dia va posar-li un problema per resoldre, juntament amb en Joan Font de la Torre, un noi molt trempat. Després d'una bona estona intentant resoldre el problema i veient que s'esgotava el temps, en Joaquim va decidir aixecar-se i explicar-li al mestre Rigau que no aconseguien de cap manera resoldre el problema. El senyor Rigau va oferir-se per fer-lo a la pissarra fins a adonar-se que tampoc era capaç de resoldre'l i va acabar dient que s'emportaria l'exercici a casa i li demanaria ajuda a la seva dona, que en paraules seves "en sabia molt més". L'endemà va presentar-se a classe i va reconèixer que el problema no es podia resoldre de la manera que ell l'havia plantejat, perquè era impossible. En Joaquim era bon alumne. El senyor Rigau va intentar que seguís els estudis i fes carrera però finalment va dedicar-se a la sastreria familiar.

M'atreviria a dir que no hi ha cap alumne que sortís de les seves classes sense aprendre alguna cosa, sentència en Joaquim.

Joaquim Fàbrega

DOS MESTRES LIBERALS

La típica fotografia de l'escola als anys quaranta. El senyor Rigau és el mestre que apareix al costat esquerra. Entre els alumnes hi ha en Joaquim Llucià, pintor cèlebre per l'ús del paper de plata com element base de les seves composicions; en Martí Vergés, que fou jugador del "Barça" i moltes vegades "internacional", i també el qui signa aquestes ratlles.

PER UN POBLE LIBERAL

La senyora Vinyals amb les seves alumnes, poc abans d'esclatar la guerra civil. Ella apareix també al costat esquerra de la fotografia. Una de les seves activitats literàries era la de col·laboradora del diari "Notícies", en una secció dedicada a temes relacionats amb el magisteri.

Ensenyame

Mestres d'aquell temps

Joan Rigau i Sal

MESTRE I MÚSIC

Feia temps que anava al darra d'escriure la biografia de Joan Rigau i de la seva muller, Teresa Vinyals i Aragay. Es tracta d'un matrimoni pedagògic al qual he conegut personalment i he tingut en molta estima.

Joan Rigau nasqué a Santa Coloma de Farners el 9 d'abril de 1905. El seu pare era músic i taper. Dirigia l'orquestra «La Farnense», de molta anomenada en aquell temps. El fill, des de petit demostrà posseir disposició per a la música. Als vuit anys ingressà a l'escolania de Montserrat. Hi romangué fins el 1921. Era aleshores prefecte de l'escolania montserratina l'abat Albareda, el que més tard seria director de la Biblioteca Vaticana. Albareda anomenava a Rigau «El Filòsof», perquè era d'aquells nois que sempre pregunten, que ho volen saber tot. Aquest afany d'aprendre, de saber, fou una de les notes característiques del senyor Rigau. A Montserrat aprengué a tocar el piano, el violí i l'orgue. L'afecció a la música ja no el deixà mai més.

Tenia 19 anys quan quedà orfe de pare. La música va servir per ajudar-li a tirar endavant la família i per cursar els estudis del Magisteri a la Normal de Girona. Els començà ja gran. Els primers cursos els féu per lliure. Acabà la carrera l'any 1927. Prengué part en les oposicions de 1928 i les aprovà.

Primerament havia tocat en un quintet. Més tard fou un dels fundadors de l'AS, d'Anglès, la primera orquestrina de Catalunya. Guanyades les oposicions de mestre, deixà de fer de músic. Continué essent un melòman. Es delia per la música. Tant és així que prengué part, l'any 1930, a unes oposicions al càrrec de Professor de Música d'Escoles Normals. Se celebraren a Madrid. Hi havia només quatre places a proveir. Aprovà el primer exercici, però es desanimà en veure els nivells d'amistat existents entre alguns opositors i els membres del Tribunal. No continuà i se'n anà a

prendre possessió de l'escola del poblet de Bastida d'Ortons, prop de la Seu d'Urgell, que li havia estat adjudicada.

Hi romangué tres anys. El 25 de setembre de 1933 prengué possessió, per trasllat, de l'escola unitària de nens n° 2 de Vidreres. Era una vila de tradició progressista, que s'avenia molt bé amb l'esperit obert, liberal, amant del nostre país i lleugerament d'esquerres del nou mestre. Mai, però no milità en cap partit polític. Home senzill i bondadós, estava sempre disposat a fer un favor a tothom.

LA SEVA MULLER

Aleshores exercia a Vidreres la senyora Teresa Vinyals i Aragay. Havia nascut al poble de Mallorquines el 13 de març de 1093. Del 1917 al 1921 estudià a la Normal de Girona. Prengué part a les oposicions de 1923. Les aprovà, i fou destinada, l'any 1925, al poblet de Arroyo Aceitunero, de l'Ajuntament d'Albox, a la Il·lunyana Almeria. Hi estigué un any. D'allí passà a l'escola mixta de Lorà. Aí, de Sant Martí de Llàmanà, durant 4 anys. El dia 1 d'octubre de 1930 es possessionà de l'escola de nenes de Vidreres. Allí, amb l'experiència professional adquirida, pogué dedicar-se, amb èxit, a la seva tasca educadora.

Treballà de ferm a Vidreres. Arribà a tenir un centenar d'alumnes. L'ajudava una noia del poble, pagada per l'Ajuntament. Un any més tard de la seva arribada, es creava la unitària de nenes número dos. Començà a funcionar el dia 1 de gener de 1932, descongestionant la matrícula de l'altra unitària. L'any 1934, uns mesos després de l'arribada del senyor Rigau a Vidreres, els dos mestres es casaren. Fou un matrimoni pedagògic. Procuraven estar al dia quant a la seva professió. Assistien a conferències, cursos de perfeccionament, i a les Escoles d'Estiu organitzades pel Departament de Cultura de la Generalitat. L'estada a Vidreres durà fins el 1954.

ala (1905 - 1977)

Dugueren a terme una feina ben feta i molt apreciada pels vidreres. M'asseguren que la senyora Vinyals, sense posar cap càstig a les nenes, havia aconseguit un ordre i una quietud impressionants. Les escoles funcionaven en locals no gaire adients, als baixos de la Casa de la Vila.

L'ACTUACIÓ DEL SENYOR RIGAU

L'Escola que se li assignà a Vidreres fou la unitària de nens n° 2. Al front de la n° 1 hi havia Lluís Mª Sors, ja gran i no massa apreciat professionalment. Prompte es traslladà a Salt. La seva vacant l'ocupà, de 1934 a 1946, Manuel Frigola. Més endavant, el senyor Rigau tingué per company un altre bon mestre, Esteve Ferrer. Però cap d'ells arrelà tan profundament al poble com el matrimoni Rigau-Vinyals. Els mestres feien labor conjunta. Sempre existí entre ells compenetració i harmonia.

La seva labor cal dividir-la en dos etapes: abans i després de la guerra civil. Abans, s'ensenyava el català a l'escola, s'organitzaven vetllades utilitzant els ballets d'en Llongueres. Les estrofes del «General Bum-Bum», «Son deu noies per casar», «Fila filosa», «El marxant» i d'altres feien la delícia de la guixalla i dels grans.

Tenien molt de contacte amb les famílies i, sobretot, amb els antics alumnes. Procuraven despertar en ells qualitats que necessitarien per ésser homes i dones dignes, amb valors humans propis de tota persona lliure.

A part de la feina professional, acostumaven a fer, cada fi de curs, una excursió col·lectiva, a vegades a la muntanya (Montseny i altres llocs), i sobretot, a poblacions marítimes. Les aprofitaven per visitar algun jardí botànic o les ruïnes d'Empúries.

Tot això fou bandejat a la postguerra. Hi hagué un endarreriment general a l'ensenyament. Però els mestres vidreresos no es

desanimaren. S'emmotllaren a les normes oficials. Deixà d'utilitzar-se el català a l'escola. Les cançonetes rítmiques de Joan Llongueres foren substituïdes pel «Cara al sol», «Por las rutas imperiales», «Campana sobre campana», etc. Però el matrimoni Rigau-Vinyals seguí fidel a la noble tasca d'ensenyar i educar els nois i noies de Vidreres, deixant exemple d'una actuació inoblidable com a mestres i com a persones. En anys difícils, sapigueren mantenir-se fidels al seu esperit liberal i de catalanitat.

L'HIMNE A VIDRERES

La gran afeció del senyor Rigau per la música va engrescar la joventut vidreresca. Per Pasqua es cantaven les típiques caramelles. També dirigia el cor parroquial. L'any 1934, en una de les vetllades escolars, s'estrenà un himne dedicat «ALS PETITS ESCOLARS DE VIDRERES», himne que amb el temps, lleugerament modificat, ha esdevingut l'«HIMNE A VIDRERES». La música és d'ell i la lletra de la senyora Vinyals que tenia disposició per la literatura. És un himne escrit en català per uns mestres enamorats de Catalunya. En ell es parla de treball, de pau i de germanor.

L'arribada del franquisme emmudí l'himne. Ja no es tornà a cantar públicament fins l'onze de setembre de 1977, pocs mesos abans de morir el senyor Rigau. Fou quelcom espontani. Centenars de persones s'havien aplegat a la plaça de l'església per celebrar la DIADA. Aprofitant que el senyor Rigau es trobava present a l'acte, algú va proposar de cantar novament l'himne. Un grup d'ex-alumnes, al que Rigau va dirigir, el tornaren a cantar. Ell va recordar, amb una certa nostàlgia, els anys de professorat. Els joves cantaires, les hores venturoses de l'infantesa.

Durant la guerra civil, el senyor Rigau fou secretari de l'antic «Casino», convertit en «Casal del Poble». Així i el seu gran amor a Catalunya i al català, determinà que, un cop acabada la guerra, la Comissió Depuradora li fés algun càrrec. La gran estima i consideració en què se'l tenia a Vidreres determinà que els càrrecs fossin retirats. A la senyora Vinyals, la Comissió Depuradora la deixà tranquil·la.

MESTRES DE BARCELONA

L'any 1954, per facilitar els estudis dels seus dos fills, Jordi i Anna-Maria, el matrimoni Rigau-Vinyals es traslladà a Barcelona. Ella, en propietat, al Grup Escolar «José Antonio», molt a prop de Santa Coloma de Gramenet. Més tard, al «Lluís Vives». El senyor Rigau, provisional per consort, també fou nomenat pel «José Antonio». Molt aviat se'l destinà al «San Raimundo de Peñafort». Després, es traslladà al «Baixeras», la direcció del qual exercia el gironí, Jaume Ministral. Finalment, quan la seva salut es deteriorava ràpidament, se'l nomenà pel «Rius i Taulet», a la plaça de Lesseps, prop de casa seva.

L'any 1968 se li concedia la jubilació anticipada, per malaltia.

El matrimoni Rigau-Vinyals primer terme (Foto cedida per l'ex-deixeble Josep Bancells)

Comptava prop de 38 anys de serveis. La senyora Vinyals es jubilà voluntàriament un any més tard, després d'una actuació professional de 43 anys.

Els vidreresos s'estimaven Joan Rigau i la seva muller. Ells els corresponien amb un afecte sincer i entranyable. Passaven les vacances a Vidreres, a la seva caseta del carrer Jaume Ferrer, dedicat al famós sismògraf del segle XV.

La revista «Presència» publicà (4/9/1976) una entrevista feta al matrimoni. Es titulava: «Dos mestres liberals per un poble liberal». Joan Rigau va morir a Madrid, a casa de la seva filla, el 5 de desembre de 1977. Quan a Vidreres ho varen saber, es va celebrar un funeral al qual assistí tanta gent que l'àmplia nau del temple resultà insuficient per acollir-la. Tants eren els que volien testimoniar el seu record i el seu afecte al mestre desaparegut.

El diari «Los Sitios» va dedicar, el 18/1/78, un llarg article necrològic a la memòria del senyor Rigau. En ell es destaquen els valors professionals i humans d'aquell gran mestre.

Els antics alumnes es dirigiren per escrit a l'Ajuntament, demanant un homenatge públic al matrimoni, que podria consistir a donar el seu nom a un carrer o plaça del poble. La sol·licitud fou presa en consideració per l'Ajuntament anterior. No hi hagué temps per executar-la. Se n'han cuidat l'actual batlle, senyor Sala, i el regidor de Cultura, senyor Garriga.

Encara hi ha més. El passat mes de setembre, l'Ajuntament

ngué l'acord de donar el nom Joan Rigau a la Biblioteca Municipal, per la gran tasca docent feta a terme per aquell mestredurant vint anys. La Biblioteca té més de dos mil volums i ha at objecte d'importants millores tant a l'interior com a l'exterior.

faltaven només dos dies per arribar als 79 anys. Les ex-alumnes, que no l'obliden, li han ofert una missa a l'església parroquial. A.C.S.

ls pobles acostumen a estranyar-se amb llurs mestres, sobretot quan assolixen la professionalitat del matrimoni Rigau-Vinyals. En contrapartida, però els mestres es lliuren amb il·lusió a la seva noble tasca cativa quan se'ls rep amb un lliament tan cordial com ho fou a Vidreres, Joan Rigau i Tere Vinyals.

La senyora Vinyals ha mort fa poc. Concretament l'11 de desembre passat. També ho ha fet a l'edat, a casa de la seva filla. Li

Lluís M. Mestras i Martí

Fira de Tractoristes de Vidreres

Tractorada. Hi varen participar 60 vehicles. El més antic un Lanz 30 de l'any 1940, i el més nou un Casse 155 de l'any 2003.

El cap de setmana del 25 i 26 de maig es va celebrar la Fira de les Flors, i la Comissió de la Fira de Tractoristes de Vidreres hi va participar recuperant algunes de les activitats que s'havien fet durant tants anys a Vidreres, com la tractorada i les proves del pagès de ferro i d'habilitat. Vàrem demanar la col·laboració a diverses entitats per completar la festa, com la xocolatada a càrrec de la Penya Barcelonista, la trobada de gegants a càrrec de la Colla Gegantera de Vidreres, les proves de la pagesa atrevida a càrrec del grup d'Esplai, la trobada de vehicles clàssics a càrrec de Moto Clàssica Vidreres i Club2CV Cabres Boges...

Respecte del lloc per a les activitats ens hauria agradat disposar d'un espai rural similar a l'entorn de Can Manlleu, però en no ser possible, es va optar per l'entorn del pavelló. En aquest espai podíem compartir la carpa instal·lada per fer altres activitats ludicofestives i un concert la nit del dissabte.

Som conscients que compaginar les activitats el mateix cap de setmana que la Fira de les Flors va crear certa controvèrsia, però la Junta de la Comissió va creure oportú sumar en lloc de dividir esforços. Estem convençuts que és possible encaixar les diferents activitats de manera que tots els vidrerencs i vidrerencques puguin gaudir d'una festa de primavera, ja sigui escoltant els concerts de l'alumnat de l'Escola de Música, participant en l'exposició i el concurs de flors, ballant amb els gegants, posant a prova les habilitats en els concursos de la pagesa de ferro i de la pagesa atrevida, recordant altres temps amb la trobada de motos i cotxes clàssics, o recorrent els camins de Vidreres a velocitat de tractor.

L'objectiu per a la propera edició és continuar treballant per unir esforços, col·laborar amb les entitats i associacions interessades, i ampliar l'espai d'exposició amb temàtiques relacionades amb l'entorn rural.

Proves de la pagesa i el pagès atrevit

Tractorada

Motos i cotxes clàssics

Concert de nit, Nanas Band

Exposició motors de regar

Trobada de gegants

Concert sopar amb I res més

Xocolatada

Grup Teatral Vidrerenc

Un cop passada la Festa Major, tot torna a seguir el seu ritme i en el Grup Teatral Vidrerenc no parem.

Amb aquest escrit us posem en coneixement de les obres de teatre que us oferim i que hem seleccionat per a aquesta tardor i que les pugueu gaudir en aquesta campanya de Teatre de Tardor.

Al teatre, s'hi poden veure reflectides moltes idees i sensibilitats. De ben segur que algunes ens agradaran més que d'altres, però els autors les escriuen per tal que obrim la nostra mentalitat per veure d'una altra manera la realitat de moltes coses.

No ens cansarem de demanar-vos que vingueu al teatre i omplim la sala. Segur que us ho passareu bé.

Fins aviat, ens veurem al teatre

- 22 de setembre: *RED PONTIAC*, del Centre Catòlic d'Olot
- 20 d'octubre: *SENZILLAMENT NUA*, d'In Creixendo
- 27 d'octubre: *LES MAGNÒLIES*, d'El Petit Mirall
- 17 de novembre: *AMOR MEU HEM DE PARLAR* de Jordi Ferragut i Jaume Fàbregas
- 29 de desembre: *ELS PASTORETS*, del Grup Teatral Vidrerenc

 Albert Mazo

 Jaume Mos

Un estiu com cal

Fa just un any celebràvem el trentè aniversari del Grup d'Esplai Vidrerenc amb una gran festa. Aquests trenta-un anys de lleure educatiu al poble ens fan sentir un cert vertigen per la responsabilitat que comporta estar al capdavant d'una entitat amb moltes generacions de monitors i monitores que ens han precedit. Però aquesta herència no ens espanta, sinó que ens dona força, convicció i la certesa que cal continuar endavant.

I ho fem amb xifres rècord! Vàrem començar aquest trenta-unè estiu amb campaments, rutes i el casal de juny. Al juliol 400 nens i nenes van participar del casal-casalet i 200 més hi participaren al mes d'agost. A infantil hi hem tingut les unitats de Patufets, Minis, Xics 1 i Xics 2; a primària, els Petits, Benjamins, Mitjans, Alevins, Quasigrans i Grans, i de l'ESO, els Massa grans, XL i la unitat més veterana, els Joves. Volem destacar, enguany, l'increment d'inscripcions a les tres unitats de secundària, amb participants d'entre 12 i 17 anys, que asseguren el relleu generacional de l'entitat.

Pel que fa als camps de treball al castell de Sant Iscle, enguany hem acollit dos torns, un de voluntaris catalans i l'altre d'internacionals, amb un total de 50 voluntaris i voluntàries que durant el mes d'agost han ajudat a descobrir la història del patrimoni local, tot gaudint d'activitats de lleure, descoberta de l'entorn i promoció de la cultura catalana.

Per tirar endavant totes les activitats a la família de l'esplai hi hem sigut 50 monitors, monitores i vetlladors/es. Hem completat una campanya d'estiu amb la implicació de més de 650 persones. Moltes gràcies!

30 ANYS D'ESPLAI, EL DOCUMENTAL

Ja has vist el documental del trentè aniversari de l'Esplai? Fa uns mesos que el vam fer públic i es pot visualitzar íntegrament al següent enllaç: <https://ja.cat/MLRK9>. Al documental hi trobareu, de la mà de 33 persones, tota la història del Grup d'Esplai Vidrerenc: com va començar, com va créixer l'entitat, el munt de persones que hi han passat, el que ha significat l'Esplai per al nostre poble i mil i una anècdotes per reviure i recordar.

L'ESPLAI

Quin estiu! Tenim les emocions a flor de pell. Que tots els records d'aquest estiu serveixin per agafar forces per al nou curs d'esplai 2024-2025, que, com cada any, començarem el mes d'octubre. Inscriu-te i/o demana informació a: www.grupesplaidrerenc.com.

Ens veiem també durant la Festa Major, especialment a la barraca de l'Esplai, on esteu tots i totes convidats i convidades. Tots els beneficis de la barraca aniran destinats a cobrir despeses de personal extra de vetlladors i vetlladores per atendre infants amb diversitat funcional a les activitats d'estiu. Moltes fefes i somriures!

Visca Vidreres, visca Catalunya i visca l'Esplai!

**Troba totes les fotos de grup
a l'annex digital!**

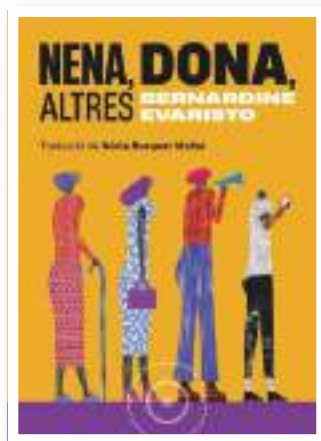
Helena Batlle

Recomanacions literàries

Guanyaràs una mar llisa, de Miquel Martín i Serra **Novel·la (Periscopi)**

La Gona ara fa temps que no escriu però per a ella sempre ha estat un procés guaridor. És una dona autoexigent i l'inconformisme és el motor de la seva vida. Té una filla, l'Amàlia, entrançable i curiosa de mena. Un bon dia li fa una pregunta sobre uns detalls de la història que va donar el nom d'Espiridió al seu rebesavi, un fet que despertarà la curiositat de la Gona i la portarà a una recerca incansable sobre la veracitat del relat i els orígens familiars.

Miquel Martín ens submergeix en el dia a dia dels corallers de Begur que durant el segle XIX navegaven mar endins amb l'objectiu de guanyar-se les garrofes. Begur batega a cada pàgina gràcies, sobretot, al llenguatge ric i genuí: un laberint de paraules i expressions que ens són molt properes i que ens ubiquen de ple en l'ambient, els carrers i l'estimada Costa Brava. L'autor ens capbussa en el procés d'escriptura i tot el que comporta, i ens fa reflexionar sobre temes com la qualitat del sector editorial i l'auge del turisme. Tant de no us animeu a salpar de casa vostra a Begur i us deixeu enlluernar per aquesta deliciosa novel·la feta de records, de salabor, de mar i de mots que l'un rere l'altre llisquen fins a arribar a bon port.

Nena, dona, altres, de Bernardine Evaristo **Novel·la (La Segona Perifèria)**

Nena, dona, altres són dotze històries de dotze dones negres, angleses, que viuen al Londres actual, contemporani. Les acompanyarem al llarg de diferents moments de la seva vida, o més ben dit, les acompanyarem a sobreviure, perquè són dones que pateixen discriminació pel fet de ser dones i per ser negres. I algunes d'elles fins i tot una triple discriminació a causa de la seva orientació sexual o identitat de gènere. La novel·la està explicada d'una manera molt enginyosa i amb una tècnica narrativa que crida molt l'atenció i atrau. De sobte, et trobes en una mena de monòleg interior que et ressona tota l'estona a dintre. A més, a mesura que anem avançant ens adonarem que les històries es van relacionant entre si i tot plegat encara agafa més intensitat i força.

Nena, dona, altres esperava que em remogués consciències, i així ho ha fet. Com a dona hi he empatitzat en molts punts, però és cert que pels privilegis que tinc per ser blanca i cishetero, hi ha altres qüestions que em queden lluny i que se m'escapen. Llibres com aquest, doncs, accentuen encara més el meu feminisme i la meva sororitat, igual com pot fer-ho també amb vosaltres.

La bibliotecària del front, de Berta Jardí **Novel·la (Univers)**

Autora Díaz-Plaja va ser una dona que de la seva passió en va fer una feina: els llibres. Ja des de ben jove, i abans que esclatés la guerra, va començar a treballar a la biblioteca de Canet de Mar. Aquest primer contacte amb les biblioteques la va portar a recórrer tot Catalunya amb un bibliobús amb l'objectiu de proveir de llibres els combatents de l'Exèrcit de l'Est de la República i els ferits que es recuperaven als hospitals de la rereguarda, una feina que en temps de guerra passa del tot inadvertida perquè, és clar, sobreviure a tots aquells estralls ja era una victòria cada dia. A vegades, però, ens oblidem que la supervivència també la podem trobar en les pàgines d'un llibre que ens ajudi a desconnectar, ni que sigui una estona. Les gestes i vivències d'Aurora Díaz-Plaja són anecdòtiques, però per a molts, aquell llibre, aquell poema, aquell conte va ser un alenada d'aire fresc en temps foscos i difícils.

Us agradarà si teniu ganes de descobrir una figura destacable en el món dels llibres i la literatura, però també si teniu curiositat per una feina com la que va dur a terme ella d'una manera tan passional, compromesa, valenta i convençuda.

Acabem el 40è aniversari de l'Escola Salvador Espriu

Després d'aquest curs ple d'activitats, emocions i una gran celebració, compartim amb vosaltres els escrits dels alumnes i les alumnes de 6è que ja marxen del nostre centre i també dels infants de 5è que van col·laborar amb la donació de sang.

6è s'acomiada de l'escola

Quan érem petits teníem ganes d'arribar a sisè i ara que hi hem arribat desitjàriem tornar a l'3. La majoria de nosaltres hem passat nou anys a aquesta escola, quan siguem a l'institut l'enyorarem segur.

A infantil tot era molt nou i diferent per nosaltres, inquietud i nervis per les novetats. Entre somriures i plors vam passar aquesta etapa. A cycle inicial el canvi de pati i d'edifici ens van fer sentir grans. Els nostres anys superaven els dits d'una mà! A cycle mitjà estàvem aproximadament a la meitat de l'etapa escolar, a l'equador, no sabíem si travessar la línia per ser grans o tirar enrere. El cycle de la vida va decidir empenyar-nos endavant, fer-nos créixer malgrat la difícil situació de la pandèmia! A cycle superior érem els germans grans de l'escola i sentíem la responsabilitat de cuidar-vos a tots. Era inevitable pensar en l'institut, tot i que encara ens quedaven dos anys a l'escola! Sisè és un curs de comiat, un curs de dir adeu, cada dia pensant en tot allò que deixarem enrere. Ens costa creure que anirem a l'institut. Allà ens trobarem amb amics i coneguts que abans venien a l'escola. Trobarem a faltar ser els grans perquè tornarem a ser els petits d'una nova etapa! A vosaltres us voldríem dir que, gaudiu de cada instant que viviu a l'escola, us esperem a l'institut quan sigui el vostre moment, no tingueu pressa, és una etapa molt bonica!

Alumnes de sisè del Salvador Espriu

Donació de sang

El passat divendres 14 de juny del 2024, els alumnes de l'Escola Salvador Espriu de Vidreres vam participar en el Dia del Donant de Sang, que es va portar a terme al Pavelló de l'Escola Sant Iscle de Vidreres. Aquesta activitat s'emmarca dins d'una situació d'aprenentatge ba-

sada en el programa "Aprèn, participa i col·labora amb la donació de sang", un programa educatiu perquè infants i joves de 6 a 18 anys adquireixin coneixements i valors a través de la promoció de la donació de sang i l'organització d'una campanya. Els alumnes aprenem sobre la sang, la donació i aspectes de comunicació, alhora que duem a terme un servei de promoció de la salut en el nostre entorn més proper. El treball previ consta de tres parts:

Formació: Els alumnes vam rebre una formació amb continguts científics, mèdics, de comunicació i de valors. Una tarda, una doctora va visitar l'escola per explicar diversos aspectes sobre la sang.

Creació de materials i campanya de difusió: vam crear materials per promocionar la donació de sang i vam organitzar la nostra pròpia campanya de difusió per conscienciar l'entorn i animar la gent a donar sang. Cadascú va fer un dibuix, i entre tots vam triar un que es va reproduir en un cartell penjat pel poble per fer difusió de la campanya. L'eslògan escollit va ser: "No fa falta ser un superheroi per salvar vides".

Voluntariat: també vam dedicar una tarda, de les 16 h a les 21 h, a fer de voluntaris, ajudant en l'avitallament dels donants i amb l'organització. Obsequiant els donants amb un pin que deia: "Ets un superheroi". Amb aquesta activitat, vam aprendre a socialitzar-nos i a ser empàtics amb els donants, fent-los preguntes, oferint-los aigua i fent-los companyia. L'activitat ens mostra la feina que fan des del Banc de Sang i Teixits i ens predisposa a convertir-nos en donants quan arribem a l'edat imprescindible.

Un cop finalitzat el projecte, es va fer una valoració de l'activitat i es van comptabilitzar les donacions recollides, que van ser un total de 83 donacions de sang, 10 donacions de plasma, 9 oferiments i 9 primeres donacions.

Alumnes de 5è de l'escola Salvador Espriu

Una setmana per recordar a l'Escola Sant Iscle

A l'escola, durant tot el curs, el dia a dia transcorre amb un seguit de persones que treballen incansablement per fer realitat els objectius educatius i pedagògics que ens proposem. Des del professorat fins al personal no docent, tots juguen un paper fonamental en l'èxit de l'aprenentatge dels alumnes. Però el ritme frenètic de certs moments (el final de curs n'és un), no ens ho permeten agrair com voldríem a totes aquelles persones que han fet possible l'èxit del curs.

Aprofitem, doncs, l'avinentsa per agrair en primer lloc a tot el claustre de mestres la dedicació i passió per la docència. Amb la seva paciència, creativitat i compromís guien els alumnes en el camí de l'aprenentatge, tot estimulant-ne la curiositat i despertant-ne la motivació per descobrir noves coses. Són el motor que mou l'engranatge.

Tampoc no podem oblidar-nos del personal no docent, com ara el conserge, les cuineres, monitores administratives i personal de neteja, que treballen a l'ombra per garantir el bon funcionament de l'escola. La seva tasca és imprescindible perquè tot flueixi amb normalitat i els alumnes puguin centrar-se a aprendre i créixer.

També volem agrair als pares i mares la seva col·laboració. Els membres de la junta de l'AFA han estat presents al llarg del curs per fer possible diferents actuacions i festes, mitjançant la seva col·laboració i implicació econòmica i personal. Però no només ells, també volem fer un reconeixement a la resta de mares i pares que han participat en activitats proposades a les classes a propòsit d'algun projecte o tema del qual ells són més experts i per la seva ajuda als tallers de Sant Jordi, que han trencat amb la rutina de les assignatures a la vegada que han fet més enriquidor el coneixement obtingut. Aquest agraïment es fa extens a altres membres de les famílies, ja que hem comptat amb l'ajuda d'alguna àvia, tiets i tietes i germans grans per dur a terme algunes tasques, com la lectura o elaboració de material. La implicació de les famílies en l'educació dels seus fills és clau per reforçar els aprenentatges a casa i mantenir una comunicació fluida amb l'escola. La seva confiança en el procés educatiu és un pilar fonamental per aconseguir els objectius marcats. Quan els infants s'adonen que l'escola és important per als de casa, el seu interès per aprendre millora i, per tant, també millora el seu rendiment.

En definitiva, tots junts formem part d'una gran comunitat educativa que treballa amb un objectiu comú: proporcionar als nostres alumnes les millors eines per créixer com a persones íntegres i preparades per al futur. Així doncs, aprofitem aquest espai per agrair la col·laboració a tothom que fa possible aquesta tasca tan important i enriquidora.

Gràcies per la vostra dedicació, compromís i esforç diari. Sense vosaltres, res d'això seria possible. Seguim endavant amb la mateixa il·lusió i passió per l'educació!

Projectes de síntesi de l'alumnat de cicles de Vidreres

L'alumnat de segon curs del Cicle de Grau Mitjà de Sistemes Microinformàtics i Xarxes de l'Institut Vidreres ha presentat els seus respectius projectes finals de Síntesi, on es mostren els coneixements i les destreses adquirides mitjançant l'exposició d'una sèrie de prototips derivats de les seves pròpies idees de negoci.

Concretament, han planificat, dissenyat i implementat, al llarg dels últims dos mesos de curs i en equips de tres, sis projectes relacionats amb el servei a la societat, el lleure i la millora personal. També han desenvolupat tota la infraestructura necessària per donar seguretat, servei i funcionalitat als respectius prototips finals.

D'aquesta manera, el professorat del Cicle ha pogut observar, d'inici a fi, el creixement personal de l'alumnat, alhora que anaven prenent vida els projectes respectius: un web per a practicar llenguatges de programació mitjançant puntuacions; una aplicació mòbil per a evitar el malbaratament d'aliments tot posant en contacte comerços i clients; un web per a millorar la salut i el benestar cardiovascular; un cibercafé per a facilitar eines digitals, amb possibilitat de reserva; un espai web d'entrenament físic personal amb recompenses, i un sistema per a ajudar en la gestió de recollida d'aliments de l'Ajuntament. Aquests han estat els projectes defensats pels diferents equips d'alumnes d'enguany.

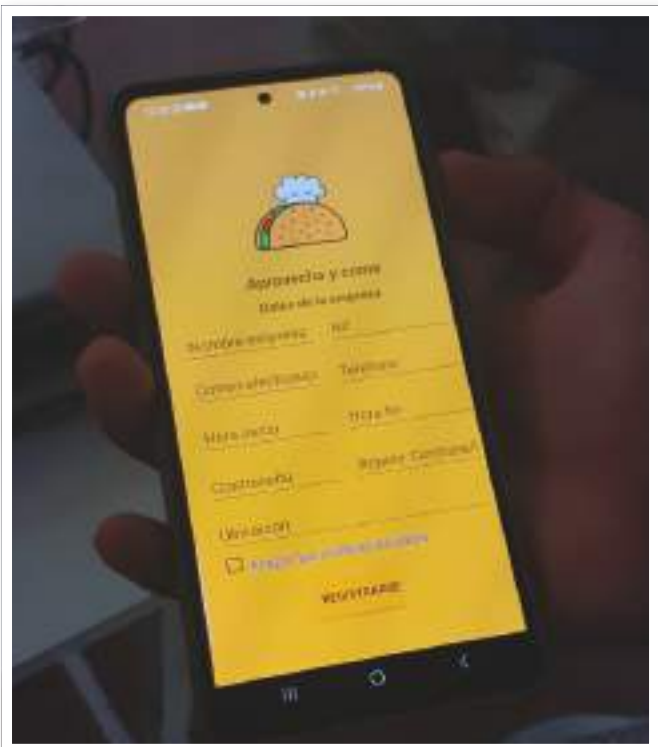
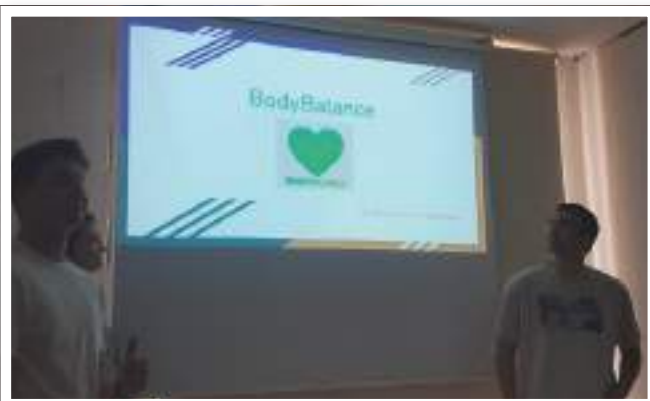
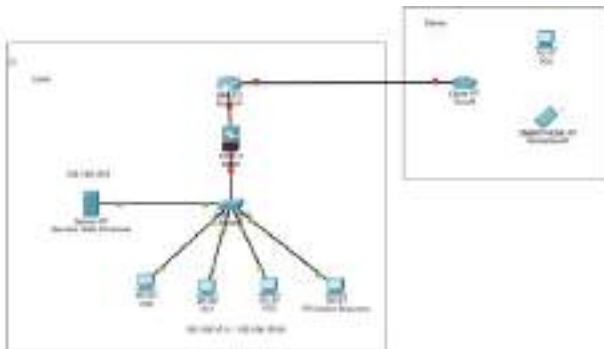

Cal dir que, tot i que ha estat un camí ple d'alts i baixos per a l'alumnat, on no només han hagut de posar en pràctica tots els coneixements adquirits sinó que també, a causa del compromís adoptat per a portar les seves idees a bon port, han hagut d'assolir-ne de nous, finalment han pogut gaudir de la feina ben feta i de la recompensa de l'esforç.

Han hagut d'aprendre i posar en pràctica també tècniques empresarials de planificació de projectes i, a mesura que anaven arribant les dates finals, han assolit amb èxit la gestió de la pressió, els nervis i la feina en equip, de manera que ha quedat palès que limitar-se a fer només allò establert per convenció social és una restricció al potencial de les persones.

Per al professorat de cicles ha estat un plaer haver acompanyat l'alumnat al llarg d'aquests dos mesos en aquest treball, conclòs amb l'exposició, a manera de fira, dels diferents projectes. Així la resta d'alumnat d'Informàtica de l'institut ha pogut gaudir del resultat final, alhora que ha tingut l'oportunitat de conversar amb els diferents equips com un pas més en el seu aprenentatge en els estudis.

La Festa de les Flors

Campionat de Catalunya de Trial de Nens

Diumenge 28 d'abril va tenir lloc la 4a prova puntuable de la temporada del Campionat de Catalunya de Trial de Nens a l'àrea del Circuit d'Almenar a les terres de Lleida.

Els pilots d'entre 4 i 16 anys s'enfrontaven a un total de vuit zones, unes zones molt tècniques i exigents, majoritàriament de roca i terra.

Pel que fa als resultats de la jornada, a la categoria Aleví, Pol Pons, veí de Vidreres, acompanyat d'un motxiller de luxe, Guillem Masdevall Guardiola, també veí de Vidreres, va quedar en 2a posició a 6 peus del 1r classificat.

La propera prova es disputarà a la localitat de Sant Llorenç Savall, el proper 1 de setembre.

Diumenge 19 de maig va tenir lloc la 2a prova de la Copa Catalana de Trial amb bici al Centre de Tecnificació Esportiva de l'Avellaneda, a la localitat de Ripoll, on participaven 115 esportistes de totes les categories.

Pol Pons, veí de Vidreres, va participar-hi en la categoria Benjamí. Va obtenir 360 punts dels 400 possibles, el millor de la seva categoria. Amb una gran varietat de zones que combina els obstacles amb elements naturals com pedres i pendents de terra, amb d'altres de formigó i travesses, en un terreny mixt entre natural i artificial. Zones d'alta dificultat, exigents i tècniques.

Bitlles catalanes

Hi ha un joc molt català que es diu Bitlles Catalanes. Són sis bitlles que es planten dretes i que el jugador o bitllaire ha de tombar, però només cinc amb un bitllot. Vol dir deixar una dreta. És la màxima puntuació.

És un joc on els jugadors som federats i es juga una lliga amb altres jugadors que pertanyen a diferents clubs. Hi ha diferents modalitats: equip de quatre, parelles, individuals masculí, individual femení, individual sub 25 femení i també sub 25 masculí.

A Vidreres no tenim equip i per això alguns veïns d'aquest poble juguem amb l'equip de Sils-Mallorquines. Doncs bé, el dia 9 de juny es van disputar a Tordera les finals dels campionats individuals de Catalunya i la nostra jugadora Eulàlia Borràs Cebrià de Vidreres va aconseguir el primer lloc de sub 25 femení. La també nostra jugadora Natàlia Ros de Mallorquines va aconseguir el tercer lloc també de sub 25 femení. Enhorabona a totes dues!

Atlètic Vidreres Futbol Sala Inici d'activitats

El setembre és el mes que l'activitat es reprèn després de la pausa estival. No és estrany que aquest sigui un dels períodes més intensos, i fins i tot estressants, per a les famílies, especialment les que escullen per primer cop les activitats extraescolars. És en aquest punt que, creiem, des de l'ATLÈTIC VIDRERES FUTBOL SALA us podem ajudar, ja que organitzem una activitat del tot interessant. Si ens ho permeteu, us farem cinc cèntims de què es tracta.

En primer lloc, el nostre esport, per a qui no li hagi quedat clar encara, és el futbol sala o també conegut com a futsal, és un treball en equip. Aquesta observació és fonamental, ja que des del primer dia l'activitat consisteix a coordinar-se amb altres companys/es. És cert, però, que són edats en què predomina la individualitat, però, i aquí entrem nosaltres, procurem minimitzar-ho en l'estrictament necessari. La raó és simple: no negarem que la individualitat és important, pensem en un regateig per exemple, però solament progressarem amb el joc col·lectiu perquè en el camp juguen cinc jugadors/es per equip.

Com ho fem? Doncs, a partir de la unitat més simple de la cooperació, que és la interacció entre dos jugadors/es, o dualitat. En aquest sentit, les denominades parets, o passar la pilota a un/a company/a i seguidament canviar de posició, és el moviment més bàsic, però els acompanyarà al llarg de tota la seva carrera esportiva. Ara bé, no solament hi ha un treball de coordinació entre companys/es, sinó que també hi ha una "descoberta" amb ell/a mateix/a.

No negarem una certa dificultat que hi ha a l'hora de controlar un pilota amb els peus, no amb les mans!, mentre un contrari et fa pressió per treure-te-la i, simultàniament, busquen el/la company/a per passar-la-hi.

Ep, que encara no hem acabat... que cal buscar una nova posició dins el camp, que tant pot ser en defensa, per evitar que ens facin un gol, o com en atac, i fer-lo nosaltres... No ens negarem que el futbol sala no és un esport molt complet: físicament exigent per l'alta intensitat, és un joc en equip, però amb un cert component individual i, sobretot, molt divertit. Ah...! i ens ho oblidàvem, tant hi poden jugar els nens com les nenes (de fet, ja en tenim unes quantes).

Acabem ja amb solament recordant-vos que durant la Festa Major tenim una barraca on ens ho passem molt bé! MOLT BONA FESTA MAJOR!

Moto Clàssica Vidreres

Benvolguts vidrerencs:

Aviat ja estarem un altre cop de Festa Major. Sembla que fa poc, però gairebé ja ha passat un any.

Moto Clàssica Vidreres som una associació del municipi que ens agrada col·laborar als esdeveniments del poble, com ara la Festa de les Flors fent un racó d'entitats, amb el qual hem aconseguit el tercer premi d'enguany. També hem col·laborat a la Fira de Tractoristes, recentment recuperada gràcies a l'esforç d'un grup de gent compromesa i amb moltes ganes. A la festa petita, amb la trobada de motos clàssiques juntament amb el Motor Club Vall d'Aro, també hi participem activament. I, és clar, a la Festa Major, on, com ja sabeu, tornem a convocar a tots els que tingueu motos, com més velles i belles millor. Encara que no discriminem si són més jovenetes, però clàssiques.

Com ja és habitual, ens trobarem al pati de l'antic escorxador, a partir de les 09:00 h del diumenge 1 de setembre, just acabat el correbou. Com és costum, l'esmorzar d'entrepà més beguda serà de franc, un per vehicle.

Aquest any tindrem una exhibició d'una jove promesa del trial, en Pol Pons, veí de Vidreres, qui amb només 6 anys ja participa en el campionat de Catalunya de la seva categoria i està fent uns bons resultats. També farem la petita ruta pel municipi.

Bé, ja només ens queda desitjar-vos que passeu una bona Festa Major amb molt de coneixement.

Campus d'estiu del Nou Caulès

Ja fa uns anys que des del Club de Bàsquet Nou Caulès proposem casal d'estiu. L'any passat vam voler fer un canvi de projecte estiuenc i vam oferir el Campus d'Estiu de Bàsquet.

La nostra intenció sempre ha estat, principalment, que els participants gaudeixin de totes les activitats, però amb el Campus encara volíem fer un pas més. Pensant en els jugadors del Club, que ens demanaven més formació i millores, vam decidir muntar quatre setmanes de juliol amb diferents propostes de tecnificació.

A la primera edició va agradar molt i els jugadors i jugadores van estar molt motivats. En aquesta segona edició ho hem volgut fer encara més extensiu i hi han participat més nens i nenes i d'altres localitats, ja fossin properes a Vidreres o de fora de Catalunya. Enguany hi han participat uns 30 esportistes.

En aquesta ocasió vam preparar quatre setmanes variades. Les dues primeres van ser dirigides per la jugadora professional de Vidreres Aina Martín, per poder ajudar i "modelar" els participants del Campus, millorar la tècnica i aprendre coses noves. L'Aina va poder estar individualment amb cadascú, ja que no només hi era ella, també va tenir el reforç del nostre coordinador, Carlos Romera. Hi van participar uns 25 jugadors i jugadores, la gran majoria del nostre Club. Però també n'hi ha hagut de Caldes de Malavella, Maçanet i, fins i tot, de Màlaga. Els divendres es feien partits de competició interna, en què l'Aina va tenir detalls provinents del seu Club Bembibre (León) amb els jugadors.

Les dues últimes setmanes van ser dirigides pel nostre coordinador, i s'hi va treballar més a fons els llançaments, amb una màquina especialment preparada per això. Aquesta eina els va estar ajudant a millorar la tècnica de tir. Volem agrair la cessió d'aquesta màquina durant aquests dies a The All Star Training, empresa dirigida per Ivan Pelay. Cada jugador o jugadora va poder fer uns 500/600 tirs durant cada sessió, gràcies a la rapidesa de la màquina.

Els jugadors i jugadores van quedar molt contents després de totes aquestes experiències esportives específiques del bàsquet i ens ho han volgut fer saber.

TONI RUZ

Crec que aquest Campus ha sigut molt divertit i hem entrenat molt dur per millorar amb vista a la propera temporada i poder competir millor en tots els partits.

JAN CUSCÓ

El Campus m'està agradant molt perquè estem aprenent i, a més a més, tenim la màquina de tir. Hi he vingut tot el mes de juliol.

GUIU IBORRA

El que m'ha agradat més han sigut els partits. Primer vam fer mig camp i, després, a la final, jugàvem a camp sencer. Així m'he divertit més, perquè tinc més espai per desmarcar-me i fer punts més fàcilment.

ERIC MARTOS

M'he apuntat al Campus tots els dies perquè m'agrada el bàsquet. El que més m'ha agradat ha sigut la màquina de tir, que m'ha impressionat molt. Amb l'Aina he après a fer diferents passos enrere (*step-backs*) que m'ajudaran després quan jugui partits a poder fer cistelles en situacions complicades per fer entrades.

ELOI REYES

M'he apuntat al Campus perquè no volia passar tot l'estiu a casa sense fer res. No el coneixia i ara m'està agradant molt. Vinc feliç al Campus i practico bàsquet. Jo soc jugador del Llagostera, encara que visc a Caldes. He volgut venir a provar-lo, perquè allà no en feien.

POL RAMÍREZ

M'he apuntat al Campus perquè m'agrada molt i vull participar. El que més m'està agradant és jugar de diferents maneres: 5 contra 5, 2 contra 2, 3 x 3 i 1 x 1. La màquina de tir també m'ha agradat molt i m'ha fet divertir. Amb l'Aina Martín he après a fer diferents *step-backs*.

PABLO ROBLES

M'ha agradat molt les dues primeres setmanes amb l'Aina Martín perquè m'ha ajudat molt en l'atac i defensant. M'hi he apuntat sobretot per millorar la temporada vinent. Ha sigut molt especial entrenar amb la màquina de tir.

Som més que una Penya

A la Penya Barcelonista de Vidreres tenim un lema: "Som més que una Penya", i mirem de fer-ho realitat quan podem. A més de les clàssiques xocolatades que servim, enguany també podem destacar com una de les fites la quarantena edició de L'Escarlet i la presència a la Fira de les Flors, a més de la solidaritat amb el Banc dels Aliments i darrerament la recepció a una sèrie de penyistes fidels vinguts de Cardona (el Bages) i de Pamplona. Anem per pams.

L'Escarlet

Aquesta 40a edició, en col·laboració una vegada més amb el Club Olímpic, es va fer el diumenge 2 de juny i, com no podia ser altrament per la xifra rodona, va ser especial. A més de la cursa popular tradicional, de 13 km, els agosarats també podien optar per la cursa llarga o trail, de 21 km. I com que volíem que en quedés record, els participants es van endur una samarreta commemorativa. Amb 176 corredors o caminadors, gairebé una cinquantena es van atrevir a trescar pels camins i viarans del nostre poble. Els primers de completar la cursa de 21 km van ser, en la categoria masculina general: 1) David Guitard (de Vidreres), 1h45'; 2) Pau Sagué (de Girona), 1h46' i 3) José Manuel Rosa (d'Anglès), 1h51'. I darrere, el primer local d'arribar va ser: Pol Solé, 1h54'. En categoria femenina, va anar així: 1) Alba Figueras (de Bescanó), 2h15'; 2) Anna Clapés (de Vidreres), 2h19' i 3) Raquel Saavedra: 2h23'. Mentre que com a local va arribar tot seguit: Demi Penevá, 2h24'.

Més enllà de la competició, com a organitzadors, vam sentir-nos cofois amb els comentaris d'alguns participants per primera vegada, que es van expressar agraïts i recompensats pels entorns per on havien passat i alegres d'haver-hi pres part, amb el desig de tornar a repetir en edicions futures.

Com a colofó, i com sempre amb la col·laboració de les Dones del Càncer de Vidreres, vam poder oferir un entrepà, aigua a dojo i fins i tot el trago de vi amb porró acompanyant una amanida generosa. Al·licients complementaris per a la bona companyonia de tothom.

La Fira de les Flors

No podem passar per alt la participació tradicional de la Penya a la Fira de les Flors, enguany a més a més reconeguda amb el primer premi honorífic concedit pel jurat. Tal com el nostre ideòleg principal, Felicià Montil·la, va plasmar en la nostra paradeta, "Sense aigua no hi ha vida", una clara al·lusió a la sequera que (tot i que pugui no semblar-ho) encara vivim. Per això l'arbre sec (amb alguna ironia esportiva, també) i la necessitat de regar i cuidar (amb seny), les plantes o el planter, motiu d'esperança (així mateix esportiva). Amb el blau i el grana que no podia faltar, el jurat es va sentir captivat per la idea i les metàfores i ens va atorgar el premi. Gràcies.

Penyistes que ens visiten

Entre els més de 200 socis que som a la Penya, tenim el goig de sumar-ne de fora del poble; el cas és que també en tenim de Cardona (població del Bages) i fins i tot de Pamplona. Doncs bé, aprofitant les seves vacances pel nostre país i no essent gaire lluny, en Jaume Vall-llosera va proposar un vermut per mostrar-los la nostra seu i poder compartir una estona de barcelonisme. I tal dit, tal fet, el diumenge 21 de juliol, malgrat el ruixat imprevis, l'ambient amb bascos i catalans, joves i més grans, va ser de gran alegria en poder saludar-nos i adonar-nos que el Barça, més enllà de la competició i de les victòries o les derrotes, és un motiu molt sa per conèixer persones, generar empatia i celebrar moments de satisfacció.

Amb el Banc dels Aliments

Des de la Penya entenem que ser una entitat de Vidreres suposa, com un aspecte més del nostre tarannà, un compromís amb el poble i la seva gent, en la mesura que sigui possible. És d'aquesta consideració que creiem en el valor de la solidaritat i enguany ja l'hem pogut expressar amb una donació al Banc d'Aliments. Una aportació feta des de l'altruisme i com a benefici directe per als qui ho necessitin. Volem que la petita societat de Vidreres sigui un espai de convivència que tingui en compte tothom.

I per "detalls" com aquests és perquè diem que "som més que una Penya".

Club Twirling Vidreres

L'equip de Twirling es proclama tercer millor equip al nivell europeu màxim de la federació mundial. Vidreres es proclama tercer millor club a nivell d'Europa amb les millors esportistes nacionals.

Amb aquesta gran notícia continuem treballant de forma contínua i formant els millors esportistes d'alt rendiment reconeguts per el consell superior d'esports a Vidreres el Club que ens va fer néixer en aquest esport

Club Twirling Gimnàstic Vidreres

I no hi ha millor manera d'acabar l'estiu! Després del nostre festival de final de temporada i el nostre menjar de germanor, 18 dels nostres atletes van ser seleccionats per participar en l'Europeu de la Federació Esportiva Catalana de Twirling amb la Selecció Catalana, a la localitat de Teplice, a la República Txeca.

A continuació us deixem els resultats:

- Ariana María Nanu, subcampiona d'Europa en la categoria pre-cadet
- Luna Batllósera, campiona d'Europa de la EFBT, en la categoria cadet
- Zaira Salcedo campiona d'Europa, Mireia Díaz 7a posició i Isona Pérez 11a posició, en la categoria juvenil
- Dunia Alberto 13a, Carla Burgos 15a i Meritxell del Valle 22a, en la categoria júnior
- Josemi Alegre, campió d'Europa, en la categoria júnior masculí
- Irene Álvarez 5a posició i Aina Masnou 18a posició, en la categoria sènior
- El nostre grup de "los chicos del coro" campió d'Europa, en la categoria de grups júnior

Enhorabona a tots! El vostre club està molt feliç per vosaltres. Us ho mereixeu! I com no felicitar el nostre grup d'entrenadores, ja que sense elles no seria possible! Moltíssimes gràcies a Jessica Martínez, Cèlia Bernadó, Rocio Peña, Aina Masnou i Aina Álvarez.

Ens veiem la pròxima temporada, amb més ganes que mai, us hi esperem, bon estiu a tothom! Us adjuntem foto dels seleccionats del nostre club per al campionat amb tota la selecció catalana.

Voleu jugar a vòlei? Voleu practicar atletisme?

Aquest setembre el Club Olímpic Vidreres comença les seves activitats esportives per a nens i nenes de 3 a 18 anys en vòlei i de 3 a 12 anys en atletisme. La nostra filosofia de Club és que els nens i nenes practiquin esport, bé competint o bé només fent escola per aprendre. Els pares i mares i els nens i nenes poden triar la modalitat a practicar. Les entrenadores, tenen la missió d'ensenyar l'esport perquè els jugadors i atletes gaudeixin de la competició.

Aquest estiu, i ja són quinze, des del Club Olímpic Vidreres hem organitzat juntament amb l'Ajuntament de Vidreres i el Consell Esportiu de la Selva el Campus d'Estiu de Triatló. Els nostres participants han practicat atletisme, natació i bicicleta. Tots han millorat la tècnica de la cursa a peu, han perfeccionat la seva tècnica de natació, els petits han après a anar amb bicicleta i tots han gaudit de sortides pels boscos de Vidreres, Maçanet i Sils.

L'últim dia del campus es va fer un triatló en què tots van guanyar, ja que es van esforçar al màxim.

Us esperem al nostre club!

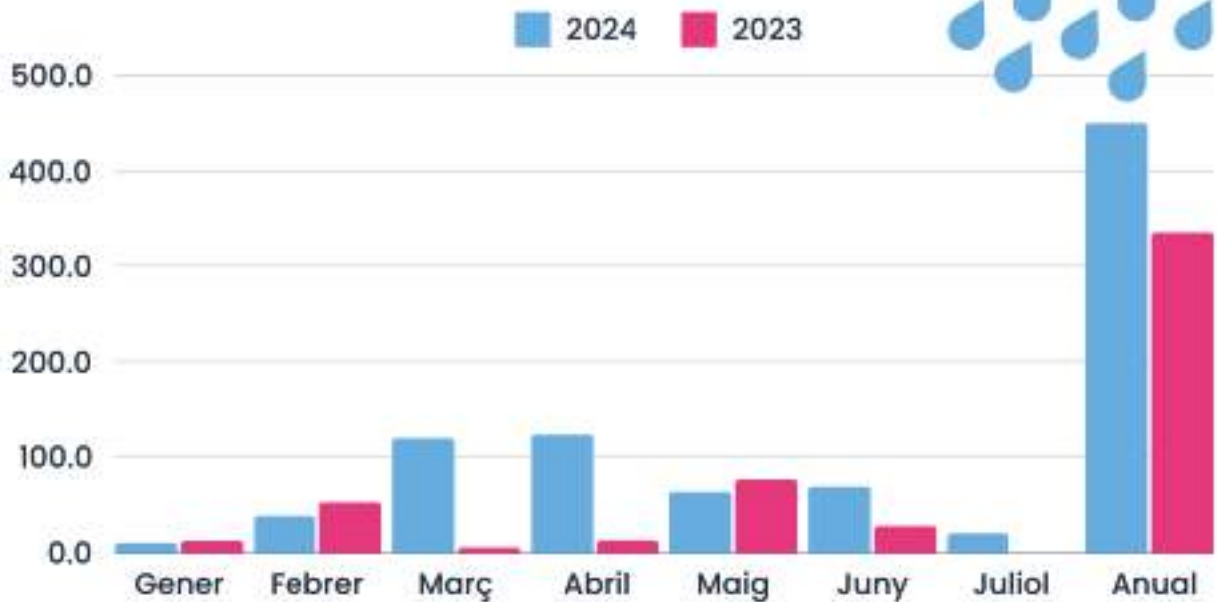
Calendari de lluna plena

La lluna ha fascinat la humanitat des de temps immemorials, inspirant mites, llegendes i estudis científics. Cada fase lunar aporta la seva pròpia màgia i misteri, però és la lluna plena la que desperta una admiració especial. Durant la lluna plena, la Terra es troba entre el sol i la lluna, això permet que el satèl·lit reflecteixi la llum solar en tota la seva plenitud, i brilli amb una intensitat captivadora en el cel nocturn. Aquesta fase no només embelleix les nostres nits, sinó que també influeix en diversos fenòmens naturals, des de les mareas fins al comportament d'alguns animals. A continuació, podreu veure els dies de lluna plena que hi ha hagut els últims mesos i els pròxims. També un recull de fotografies d'en Jaume Mos capturades des dels voltants de Vidreres.

Pluviometria: Precipitació gener-juny

Gràfic de temperatures Abril-Juny 2024

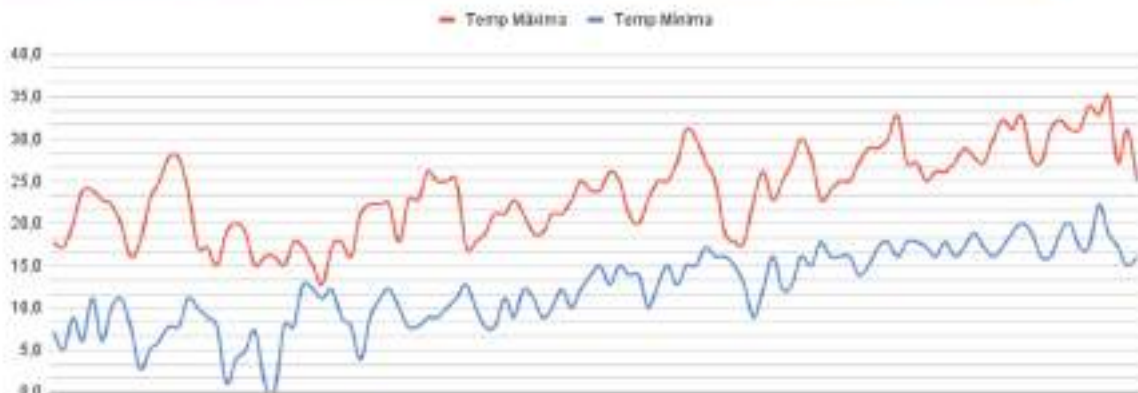
Estació meteorològica de l'Institut de Vidreres

TEMPERATURES MÀXIMES

14 d'abril	28,2 °C
27 de maig	26,0 °C
28 de juny	32,4 °C

TEMPERATURES MÍNIMES

24 d'abril	-0,8 °C
5 de maig	3,9 °C
15 de juny	10,3 °C

El Rec Clar pel món

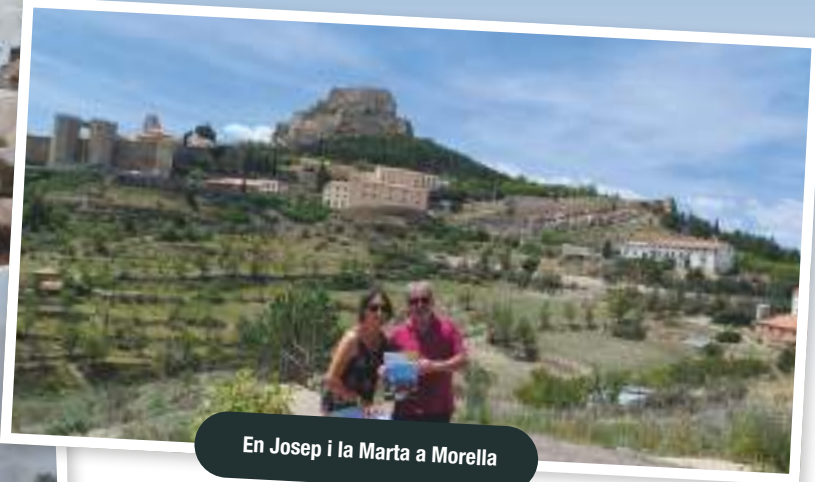
Eva Garcia i Eienne Nollet a Nazaré (Portugal)

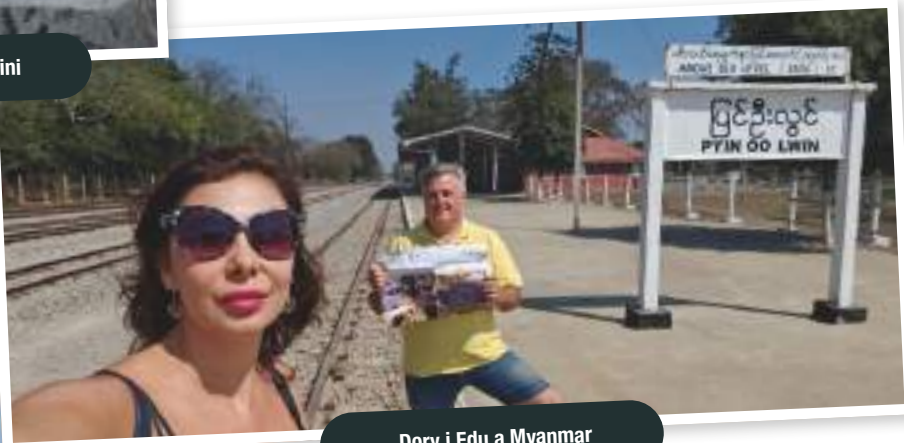
Grup de sords a Camino del Rey, Màlaga

L'Assumpta i la Laura a Santorini

En Josep i la Marta a Morella

Dory i Edu a Myanmar

Voluntariat ambiental

Qui vol fer alguna cosa, hi troba un mitjà; qui no vol fer res, hi troba una excusa. I amb aquest lema neix el voluntariat ambiental.

Quantes vegades hem vist deixalles llençades pels carrers o el bosc i hem dit "què porca que és la gent!" i hem seguit el nostre camí? Davant d'una llauna o ampolla abandonada al terra tenim dues opcions: o ignorar-la i deixar-la o bé ajupir-se i recollir-la. La majoria de nosaltres la ignoraríem o l'hem ignorat en alguna ocasió tot pensant que ja hi haurà algú que la recollirà (probablement el Servei de Neteja de l'Ajuntament o qui sigui), que nosaltres no l'hem llençat i que, per tant, no és la nostra responsabilitat. I en certa manera, és veritat! Però queixant-nos de l'incivisme que hi ha avui dia i donant per fet que l'Ajuntament ja ho recollirà o creure que l'Ajuntament és qui ho hauria de netejar i no nosaltres només es perpetua la nostra manca de responsabilitat i d'implicació davant un problema o situació, i mentrestant qui pateix les conseqüències és el medi ambient.

Estem d'acord que l'ideal seria que ningú embrutés la natura i que tothom fos cívic i educat, però vivim en un món imperfecte i desafortunadament sempre hi haurà gent inconscient, incívica i irrespectuosa; la qüestió és què decidim fer davant d'aquesta situació. Des del voluntariat, creiem que per cuidar el nostre planeta hem de començar cuidant el nostre poble i treballem, de tot cor, per un bé col·lectiu.

Però una cosa és recollir deixalles esparses i lleugeres, que es poden recollir amb una bossa, i una altra és netejar abocaments incontrolats amb centenars de quilos de tot tipus de materials abandonats al mig del bosc. Aquí entra en joc una organització i una logística molt més complexa. Afortunadament, quan treballem amb persones amb idees afins i involucrades en la mateixa causa, es poden fer coses meravelloses. Així és com, gràcies a Activa Vidreres, es va iniciar aquest projecte solidari i inspirador de conscienciació en el respecte i la cura del nostre entorn.

El 5 de novembre de l'any passat ens vam estrenar en la neteja de boscos al bosc d'en Puig, i després van seguir més neteges als barris d'Aiguaviva, Puig-

ventós, Terrafortuna i la Goba, a més de la pineda de ca l'Artús. La freqüència amb què hem estat organitzant les sortides és aproximadament cada mes i mig, sempre diumenge al matí. Totes les sortides del voluntariat ambiental estan obertes a tothom, i les neteges als barris, en concret, pretenen buscar la implicació també dels seus veïns, ja que considerem que són els primers interessats a voler viure en un entorn lliure de deixalles. Els tipus de residus que hem recollit són restes d'obres, restes de plantacions de marihuana, deixalles abandonades presumptament per okupes, un abocament de pintures i materials i residus varis, com ara plàstics, llaunes, ampolles i objectes diversos, entre d'altres.

Ara que ha acabat la primera temporada, volem donar les gràcies a tots els magnífics voluntaris que han dedicat una part del seu temps a aquesta tasca solidària, als comerços que hi han col·laborat generosament i a l'Ajuntament per la deixalleria i el camió de la brigada.

Si us ha ressonat aquest article i voleu formar part del voluntariat o estar al cas de les nostres sortides, contacteu per correu amb: info@activavidreres.cat i us informarem.

Tira còmica

Helena González Sánchez

Francesc Aldrich

Olors i benestar

La segona queixa mediambiental de la societat actual, després del soroll, és l'olor, ja que enfronta tres elements importants de la societat: els veïns, les empreses i l'Administració. Hi ha diverses consideracions sobre l'olor ben diferents, des d'olorar un vi, per si mateix o en un tast o entrar del tot en el camp de l'olor dels perfums, una indústria atractiva i rendible. Aquestes podríem definir-les com les percepcions sensorialment agradables, però, tornant al que consideràvem com una queixa, valorarem les implicacions tècniques i socials que comporta.

Certes olors poden afectar directament la salut amb més o menys intensitat, afecten també les empreses a través de queixes i denúncies i l'Administració, la qual disposa de normes, tecnologia i mitjans per proposar mesures correctores quan es detecten incompliments a la legislació vigent.

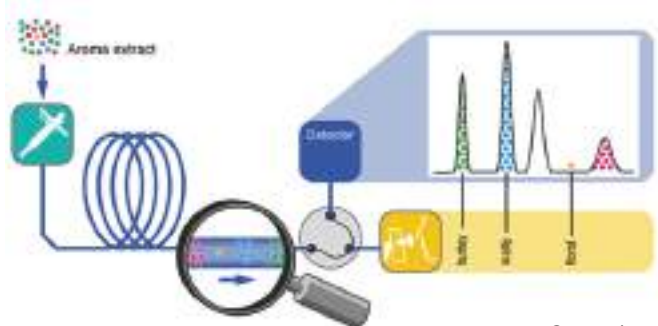
L'olor és una reacció de les cèl·lules de l'epiteli nasal, reacció processada des del sistema olfatiu al cervell i determina una sensació agradable o repel·lent per part de l'individu. Pot ser simple, originada per una sola substància o bé complexa, si està originada per una barreja.

Els olfactòmetres de camp són aparells portables que permeten crear una sèrie de dilucions barrejant l'aire recollit de la zona de mesurament amb aire net (sense olor). El panelista troba la dilució necessària en la qual no es percep cap olor i anota les dilucions que ha hagut de fer per arribar a aquest punt de no olor. En aquest cas, no es mesura la intensitat de l'olor segons norma europea.

Olfactòmetre de camp

Una segona forma per mesurar la intensitat d'una olor és utilitzar un cromatògraf de gasos, que monitoritza les substàncies químiques de la mostra d'aire. Aquest mètode és útil en cas que siguin poques olors les que es puguin mesurar, és a dir, que sigui una substància química d'espectre definit la responsable de l'olor. Cadascuna apareixerà en forma de pic en l'espectre i l'alçada del pic donarà una idea de la intensitat de l'olor.

Cromatògraf

Una altra tècnica de mesurament és l'olfactometria dinàmica que combina un aparell que recull l'aire de la zona mesurable i quatre o sis detectors humans, que diríem de nas fi, que valoren la intensitat de l'olor des de la percepció zero, no olor, a la màxima que detectin. La intensitat de l'olor s'expressa en unitats ouE/m³, que representa el nombre de dilucions necessàries per reduir el valor de la intensitat a 0.

Olfactometria dinàmica

Una altra forma de mesurament, semblant a l'anterior i en temps real, consisteix en l'obtenció d'un mapa de les olors a través de la col·laboració ciutadana. La gent pot recopilar dades sobre diferents episodis d'olor i, una vegada recollides, treballar-les estadísticament i buscar relacions causa-efecte que aboquin a un resultat. Té sentit aquest sistema quan hi ha aglomeracions d'impactes que provoquin la causa, com pot ser un polígon industrial, per exemple.

En aquest cas hi hauria quatre passos a seguir: la recollida de dades de les queixes dels ciutadans en un espai determinat, la creació d'un algoritme o sistema d'agregació de les dades recollides a través d'una aplicació creada, la gestió d'aquestes dades per passar informació al sol·licitant i, finalment, prendre mesures correctores per part del causant de la mala olor.

Normalment, a efectes individuals, l'Administració treballa amb mesuraments en temps real d'olfactòmetres que donen valors d'intensitat de l'olor en unitats específiques, ouE/m³, d'acord amb la norma UNE-EN 13725 de qualitat de l'aire.

A partir de les dades obtingudes d'un o altre sistema, l'empresa, si és la causant, haurà d'aplicar mesures correctores per afavorir el benestar de la gent, sobretot si les olors incideixen per ubicació geogràfica en un nucli poblat. La gestió de l'olor necessita determinar primer la font causant i, a partir d'aquí, introduir les mesures correctores adients a cada cas. Aquí el ciutadà té poc a fer i, en canvi, molt a fer el causant i l'Administració. Aquesta haurà de notificar les mesures correctores que hagi d'aplicar d'acord amb les millors tecnologies disponibles i la indústria causant, aplicar-les. En aquest últim cas el problema està en l'aplicació de correccions d'elevat cost que a vegades són difícils d'implementar.

Recentment, aquest 2024, el premi aGOe d'emprenedoria i creativitat l'ha guanyat una empresa de Tarragona que tracta de mesurar l'olor mitjançant un conjunt de persones que aporten el mesurament del seu nas a una aplicació que processa dades i les identifica per conèixer la font o les fonts d'origen de l'olor.

Joaquim Bayé

Fem poble tot entretenint-nos

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2						■						
3		■								■		
4					■							
5	■							■				
6				■							■	
7							■					
8			■						■			■
9						■						
10		■								■		
11					■							
12								■				

HORIZONTALS

1. Festa vidrenca que afortunadament hem recuperat aquesta primavera (tres paraules que es despengen per la vertical). 2. Batec de mar. Manté l'orgull i la tradició del nostre poble. 3. Fa pena. Retrata malament una estesa de pedres muntanyenques. Continua la negació. 4. Bella flamenca vista des de l'orient. Mobles caríssims que als fangues rics els encanta posar a les segones residències. 5. Donar la nota en el punt just. Hi ha la de pedra, la de ferro i la que té tothom. 6. A tu, castellana. Suprimir més de cent centímetres. També fa pena. 7. Cualbra que, malgrat el nom, no és agra sinó suau o picant. Els tretze de l'Ajuntament. 8. Marca de primera. Vesteixi el cavall. A les portes d'Europa. 9. Plaer que se sent contemplant la Sagrada Família. Les sis dels set assassins. 10. As. El mètric decimal és el que fem servir cada dia. Ben posada en un pam, fas una bona festa. 11. Fora d'hora i a contradiirecció. Serveix per estalviar-se trajectes. 12. Ha quedat pres enmig d'un patatar caòtic. El més dur d'una glacera.

VERTICALS

1. La del Pla o la del Frigolet, per exemple. Vaga de llums i làmpades. 2. Torna transparent el color. Lliçons d'ecologia en una assignatura. Mig tort. 3. Acreditada catalanitat de la turca. Fer servir. 4. Ningú no dona duros a quatre pessetes. Viu en una tasseta de plata, diuen. 5. Donar un tros de radar. Deixat, que no té cura del seu aspecte o dels seus interessos, com en Chuck. De nou, fa pena. 6. I torna a fer pena. Maquinar un complot amb la filadora. Transtorn per dèficit d'atenció. 7. És a posar com dia a nit. El tercer després de cent i des de la cua. 8. Estranys, poc corrents. És mono, quan creu en un sol déu. 9. Escriu amb la dreta però a contradiirecció. Serveix per jugar. 10. Escriuiu en llatí: cent deu. Idees vidrenques. Quan Esquerra deixa de ser Republicana. 11. Carpa instal·lada als pantans de la Torre. Es repeteix cada cinc anys. 12. Si trenques les tisores podràs completar la primera horitzontal. Bíblica manera de guanyar-se el pa.

Sopa de carbó

Trobeu-hi dinou paraules relacionades amb el món de les carboneres. Són extretes de l'article d'en Josep Formiga sobre el tema al Rec Clar 102. Amb les lletres escadusseres, formareu un fragment de l'article.

l	a	s	i	d	e	s	t	r	a	i	l	e	n
y	t	a	u	x	a	s	b	c	a	r	b	o	a
d	o	l	n	r	e	r	a	v	a	s	a	p	i
o	l	z	l	a	o	m	n	t	a	l	a	m	e
n	l	i	s	l	g	r	e	r	u	o	r	o	l
a	t	n	l	s	l	s	r	n	p	i	l	a	l
f	i	a	a	l	a	i	a	b	e	l	c	e	a
u	b	n	e	s	o	t	a	u	r	i	e	d	g
m	e	g	a	s	p	r	r	e	s	a	l	a	
s	a	r	a	m	r	e	s	x	p	r	i	m	m
f	b	a	i	a	b	a	l	a	f	i	n	a	l
e	l	b	c	r	u	c	i	l	e	s	p	l	
a	n	a	u	t	e	s	a	l	l	o	c	p	e
t	i	c	t	e	s	r	e	n	i	g	a	r	t

Sudoku

	4		6			7		3
3					8	2		5
8	9		7					4
2								
9			8	6	5			7
							3	8
4				8	6		5	
6	2	8			3		7	
	3			7				

Pastis d'arròs amb xocolata calenta i aromes de menta

INGREDIENTS

- 400 grams d'arròs
- 180 grams de sucre
- 0,120 ml de llet sencera
- 0,120 ml d'oli d'oliva
- 3 ous
- Un sobre de llevat en pols (15 grams)

ELABORACIÓ

Deixem l'arròs 7 hores en remull amb aigua. Passada aquesta estona, l'escorrem i el posem amb tots els ingredients dintre una liquidadora, fins que quedi ben líquat.

En un motlle sucats amb mantega i amb un paper fi a la base, ho posem al forn a 180 graus i uns 40 minuts. Tot seguit, desfem la xocolata amb llet i una fulla de menta petita. Posem el sucre a la xocolata al gust. Per beure, prendrem un cava sec.

Carbassó gratinat amb salmó

INGREDIENTS

- 2 peces mitjanes de carbassó
- 80 grams de salmó fresc sense espines
- 4 grans d'all
- un rajolí de brandi
- 20 grams de farina
- 100 ml de llet sencera
- formatge a llesques cremós
- una mica de tomàquet fregit
- pernil dolç al gust
- oli d'oliva
- formatge ratllat

ELABORACIÓ

Es talla el carbassó per la meitat, s'hi fan uns talls al mig i al voltant, ho salem, hi posem oli i es deixa al forn, a 180 graus uns 30 minuts. Quan estigui fred, se separa la polpa del carbassó i es talla ben fina.

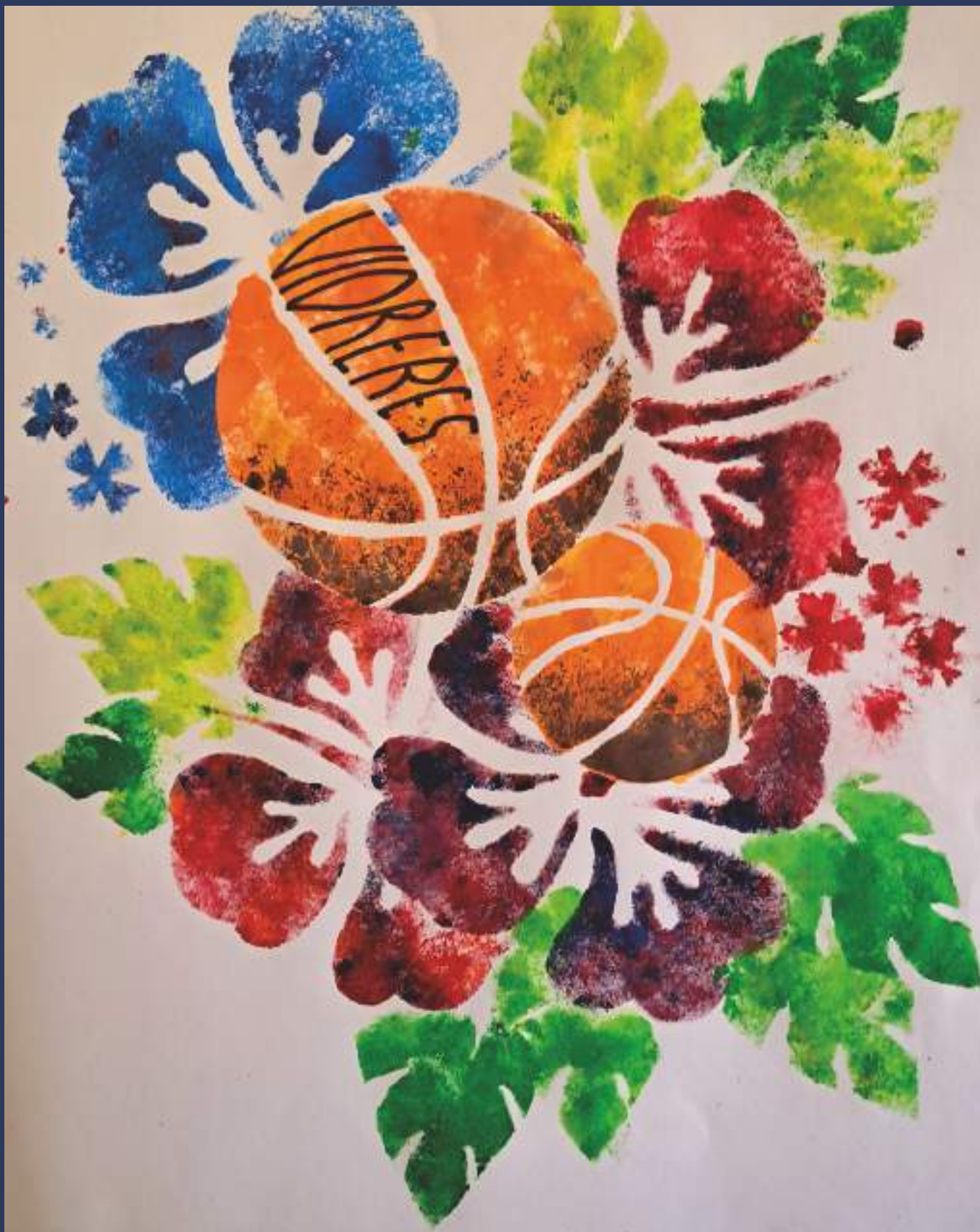
En una cassola, hi van els alls fregits amb el salmó tallat a bocins i la polpa del carbassó, hi afegim un raquet de brandi, tot ben cuit i aixafat amb una forquilla, perquè quedi com un puré. Aleshores s'hi aboca la farina i la llet i es deixa coure; es tasta de sal i pebre i nou moscada morrada. Es posa a sobre del carbassó una mica de tomàquet fregit, les llesques de formatge cremós, pernil dolç al gust i formatge ratllat. Novament al forn i es gratina. I amb decoració també al gust.

Per beure, un vi blanc del Penedès de poca graduació.

La Visió de la Tere

El Ludibàsquet de Vidreres

CURAR-SE EN SALUT

Coneguem les nostres plantes medicinals

Joan Tornés

La valeriana

Valeriana officinalis

Un dels remeis més coneguts per aconseguir l'equilibri del sistema nerviós és la valeriana, i de ben segur que podríem dir que és el remei per excel·lència per combatre les migranyes.

Des de fa molt de temps, en la medicina europea s'han utilitzat diferents espècies de valeriana, entre les quals han destacat la *Valeriana officinalis* i la *Valeriana PHU*.

La *Valeriana officinalis*, la més important de totes, era recomanada especialment per metges àrabs per combatre, en ple segle X, tota mena de problemes d'origen psíquic. I la tintura que s'obté de la planta va ser molt utilitzada durant la I Guerra Mundial per tractar les neurosis de guerra que patien els combatents, i amb resultats força espectaculars. Fins i tot hi ha receptes de cuina antigues que utilitzen l'arrel com a condiment, i inclús hi havia qui la feia servir per perfumar la roba.

La valeriana neix normalment en llocs humits i a les vores dels camins obacs o al costat dels corrents d'aigua que serpentegen pels prats. És una planta molt atractiva que floreix entre maig i agost, i les seves flors blanques i rosades desprenen una aroma perfumada agradable, encara que la seva aroma principal es troba en l'arrel, la qual precisament és la part que s'utilitza per a fins medicinals. Aquesta olor de l'arrel va augmentant a mesura que passa el temps o quan és totalment seca.

Com a curiositat diré que als gats els agrada molt aquesta aroma i expressen el plaer que experimenten mitjançant veritables "viatges d'èxtasi".

La planta es troba gairebé per tot el llarg del Pirineu i el Prepirineu, i hi ha vegades que es confon amb la varietat *Valeriana Pyrenaica*, que té propietats menys notòries, però no obstant això la gent de pagès la donen com a medicinal.

Les propietats principals d'aquesta planta són que és calmant, sedant i lleugerament anodina, o sigui que calma el dolor. Tot això fa que s'utilitzi en l'actualitat per una gran varietat de mals i xacres com la migranya, l'insomni —sobretot si és causat per un esgotament nerviós—, els dolors neuràlgics, la histèria, i també és indicada per a trastorns cardíacs d'origen nerviós.

Utilitzada en combinació amb altres plantes, s'obtenen bons resultats per a combatre la hipertensió i l'epilèpsia.

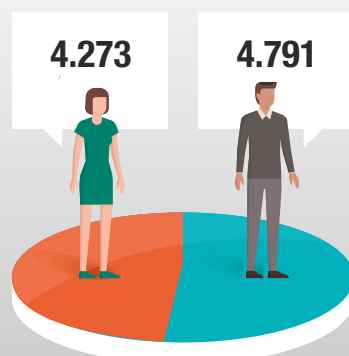

He de dir, però, que cal que el tractament amb aquesta planta no sigui gaire perllongat, ni tampoc que les dosis siguin gaire elevades, perquè podria produir a l'organisme efectes secundaris importants.

La millor forma de beneficiar-se de les seves propietats terapèutiques és en infusió o maceració, però en l'actualitat també s'obtenen de l'arrel extractes fluids que en poques gotes barrejades amb aigua o tisana, realitzen les funcions curatives esmentades abans.

De la valeriana hi ha una simpàtica cita popular que diu:

***"Si vols tenir la dona sana
dona-li arrel de valeriana"***

Cens de la població

Del 15/03/2024 al 15/06/2024 la població de Vidreres ha augmentat en 80 habitants.

Ha passat dels 8.984 a 9.064.

D'aquests habitants 4.791 són homes i 4.273 són dones.

Font: Padró municipal d'habitants.

Farmacíola d'estiu

Recordes què era un oli essencial?

Un oli essencial és l'essència volàtil extreta de plantes aromàtiques per destil·lació, majoritàriament per arrossegament de vapor d'aigua. Cada oli essencial està compost per molècules bioquímiques que li proporcionen les seves propietats.

A l'hora d'iniciar un tractament amb un oli essencial és molt important seguir uns criteris per una bona selecció: que tingui certificació botànica, l'origen geogràfic, el mètode de cultiu, el moment de la recol·lecció, l'òrgan destil·lat, el mode d'extracció i el quimiotip.

Abans de la utilització d'olis essencials cal consultar el metge o farmacèutic, donat que no tots estan indicats i tenen les seves precaucions i contraindicacions.

Olis essencials imprescindibles per a la farmacíola d'estiu:

LAVANDA: *LAVANDULA ANGUSTIFOLIA*

Usos com calmant, sedant, antidepressiu, problemes de son, hipotensor. A més, en èczema i altres trastorns de la pell, com cremades solars, té acció cicatritzant i calmant.

Via tòpica: 3 gotes aplicades a la planta dels peus, en la part interior dels canells o en el plexe solar, i repetir tantes vegades quan sigui necessari. Per als casos d'indicacions nervioses. Per a altres usos, com ara les cremades solars, s'aplicarà de forma local pur o diluït.

Es poden aplicar 2 gotes a la funda del coixí o al pijama per ajudar en els problemes de son. NO recomanat via oral en dones embarassades els 3 primers mesos, ni amb nens menors de 6 anys.

EUCALIPTUS BLAU

Oli essencial antiinflamatori a nivell de tendons, muscular i articulacions. També té propietats analgèsiques i repel·lent d'insectes.

PRECAUCIONS: pot ser irritant a la pell, per això s'aconsella diluir-lo en un 50% en oli vegetal com de macadàmia o calèndula. En cas d'utilitzar-lo com a repel·lent, si es vol utilitzar de forma continuada, millor per difusió per evitar els problemes de pell.

OLI ESSENCIAL QUIMIOTIPAT (OEQT) D'ESPÍGOL MASCLE

Usos per qualsevol molèstia de pell, rascades, una cremada o una ferida. A més, se'l coneix com a antídote dels verins, ideal per a picades d'insectes i inclús meduses. És un oli cicatritzant, antisèptic i analgèsic.

Es poden aplicar 2 gotes sobre la ferida o cremada, o bé, si és una zona molt extensa, mesclar-lo amb un oli vegetal reparador.

En els casos de les picades verinoses, s'apliquen 1 a 2 gotes de l'oli pur cada 10 minuts durant 30 minuts. APTE per a tota la família. En embarassos, només utilitzar de forma puntual.

OLI ESSENCIAL QUIMIOTIPAT (OEQT) DE LLIMONA

Per a símptomes de nàusees, es pot utilitzar via olfactiva, ja sigui directament del flascó o afegint unes gotes en un mocador i inhalant a través d'ell.

Via oral es poden posar 2 gotes sota la llengua, abans del viatge per evitar marejos.

També té propietats digestives, ens pot servir per digestions pesades 2-3 gotes 30 minuts abans de menjar de forma puntual.

NO recomanat via oral en nens menors de 6 anys, embaràs, lactància i persones que prenguin anticoagulants. Precaució en insuficiència renal. Té efecte fotosensibilitzant, per això cal evitar el sol després de prendre'l.

Tens ganes de preparar les teves pròpies sinergies o preparats a base d'olis essencials? Do It yourself (DIY) significa "fes-ho tu mateix" i amb l'aromateràpia és possible!

Com crear la sinergia?

1. S'utilitzarà un flascó de vidre topazi (marro, verd o blau), amb comptagotes, amb bomba dosificadora, amb pipeta, amb esprai o en roll-on.
2. Introduir les gotes de l'oli essencial. Sempre començarem per la quantitat més petita. Inclinem el flascó de l'oli 45° perquè els olis essencials caiguin gota a gota, per així calcular correctament la quantitat introduïda.
3. Emplenar el flascó de l'oli vegetal (AV) escollit.
4. Tancar bé el flascó i agitar per tal d'homogeneïtzar la mescla.
5. Anotar en el flascó el nom de la sinergia juntament amb la data d'elaboració.
6. Per a les mescles es recomana utilitzar olis vegetals purs (AV) o bases neutres que no puguin alterar l'absorció dels olis essencials, i així aconseguir el màxim de la seva acció.

Us proposem algunes formulacions cosmètiques perquè comenceu a gaudir del DIY:

PICADES D'INSECTES:

- OEQT d'espígol mascle (*Lavandula latifolia*): 60 gotes
- OEQT de menta piperita (*Mentha piperita*): 40 gotes
- AV de calèndula fins a completar el flascó roll-on de 10ml
- Ús tòpic. Aplicar tantes vegades com es necessiti.
- No utilitzar en embaràs ni menors de 6 anys.

LOCIÓ DESPRÉS DEL SOL:

- OEQT d'espígol mascle (*Lavandula latifolia*): 35 gotes
- OEQT de menta piperita (*Mentha piperita*): 10 gotes
- AV de calèndula: 50 gotes
- Gel d'aloè vera (especial): fins a reomplir el flascó
- Flascó dosificador de 60 ml
- Ús tòpic. Aplicar a la pell fins a 3 o 4 vegades al dia si és necessari
- No utilitzar en embaràs, ni menors de 6 anys.

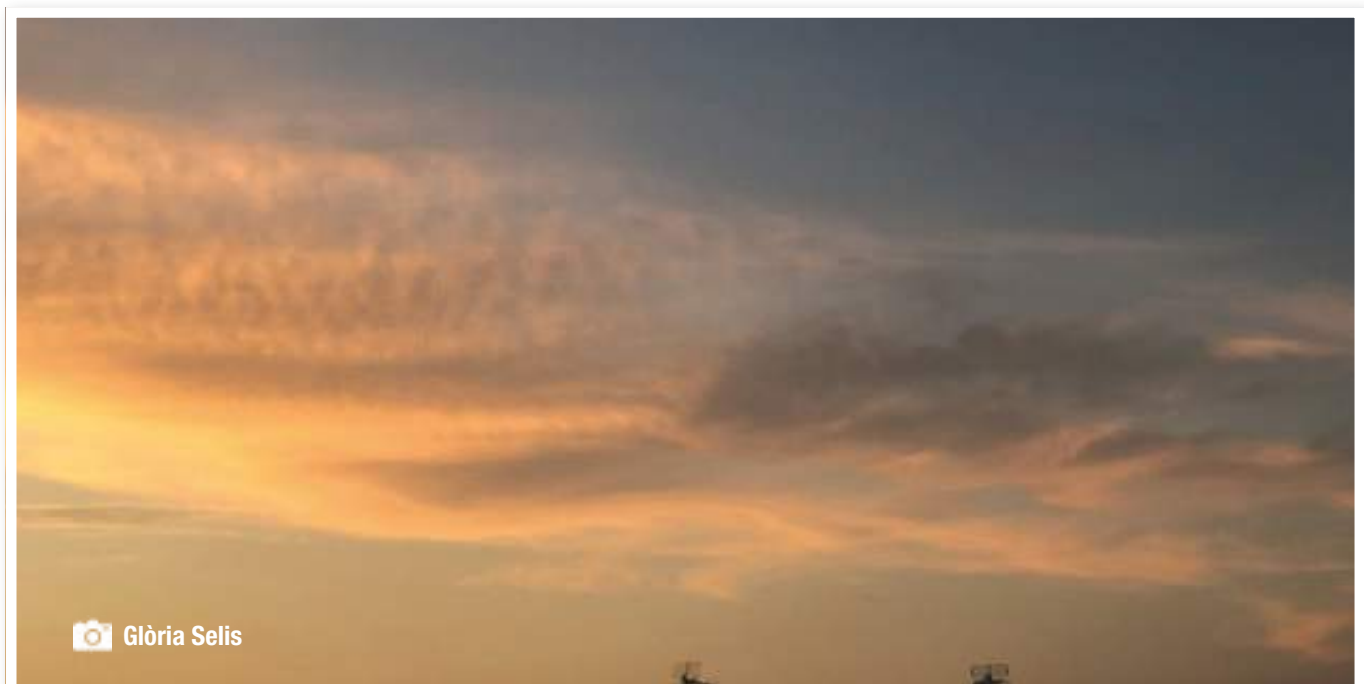
NAUSEES O MAREJOS:

- OEQT de llimona (*Citrus limon*): 50 gotes
- OEQT de gingebre (*Zingiber officinale*): 20 gotes
- Flascó comptagotes de 10 ml
- Ús via olfactiva. Inhalar directament del flascó cada vegada que sigui necessari. També se'n poden posar unes gotes en un mocador.

RECORDEU:

- Es poden utilitzar els olis essencials per beneficiar-se de les seves notables propietats, però mai sense descuidar-se del risc de toxicitat que comporta una automedicació abusiva.
- NO tots els olis essencials es poden utilitzar per a totes les vies d'administració i NO tots són aptes per a tothom.
- En cas de dubte, cal consultar un farmacèutic o un metge per tal d'actuar amb total seguretat.

La història de la tuberculosi a Vidreres al segle XX

La tuberculosi (TB) ha estat una malaltia devastadora a nivell mundial durant segles, i el segle XX no va ser una excepció. A Espanya, i en particular a la regió de Catalunya, la TB va deixar una empremta significativa en la salut pública i la vida quotidiana dels seus habitants. Vidreres, un petit municipi a la província de Girona, no va estar exempt d'aquesta realitat. Aquest article explora la història de la tuberculosi a Vidreres durant el segle XX, analitzant el seu impacte en la comunitat, les respostes sanitàries i els canvis en la percepció i tractament de la malaltia al llarg del temps.

La tuberculosi els primers anys del segle XX

A començaments del segle XX, la tuberculosi era una de les principals causes de mort a Espanya. La malaltia, coneguda popularment com "tisi" o "pesta blanca", afectava especialment les classes socials més desfavorides, degut a les males condicions de vida, la mala alimentació i la manca d'accés a serveis de salut adequats. A Vidreres, un municipi rural l'economia del qual es basava principalment en l'agricultura, aquestes condicions estaven presents i facilitaven la propagació de la TB.

En aquest període, el coneixement sobre la tuberculosi i el seu tractament era limitat. Tot i que Robert Koch havia identificat el bacil causant de la tuberculosi (*Mycobacterium tuberculosis*) el 1882, les opcions de tractament eren escasses. La principal estratègia per combatre la malaltia era l'aïllament dels malalts en sanatoris, on rebien cures paliatives i una millor alimentació, encara que l'èxit d'aquestes mesures era limitat.

Cas de Maria Puig

Maria Puig, una jove de Vidreres, va contraure la tuberculosi el 1915 als 20 anys. Vivia amb la seva família en una casa petita i mal ventilada, fet que va facilitar la transmissió de la malaltia. Va ser enviada a un sanatori a Barcelona, on va passar més d'un any rebent tractament. Tot i que la seva salut va millorar temporalment, Maria mai va recuperar completament la força i va patir recaigudes periòdiques fins a la seva mort, el 1923. La seva història és un testimoni de les limitacions dels tractaments disponibles en aquell temps i de les dures realitats afrontades per les famílies rurals.

L'impacte de la Guerra Civil i la postguerra

La Guerra Civil Espanyola (1936-1939) va tenir un impacte devastador en la salut pública del país, i Vidreres no va ser una excepció. La guerra va empitjorar les condicions de vida, va fer augmentar la pobresa i va destruir gran part de la infraestructura sanitària. En la postguerra, la tuberculosi va ressorgir amb força a causa de la malnutrició, l'amuntegament i la manca de recursos mèdics.

Durant la dictadura de Francisco Franco, l'atenció sanitària es va centralitzar i es va enfocar en campanyes de salut pública. A la dècada de 1940, el règim franquista va llançar una sèrie d'iniciatives per combatre la tuberculosi, incloent campanyes de vacunació amb la vacuna BCG i la creació de dispensaris antituberculosos. A Vidreres, aquestes mesures van començar a tenir un efecte positiu, tot i que els recursos seguien sent limitats i la malaltia continuava sent una amenaça significativa.

Cas d'Antonio Ramírez

Antonio Ramírez, un agricultor de Vidreres, va contraure la tuberculosi el 1948. La guerra havia deixat la seva família en la misèria, vivint en condicions pre-

càries. Antonio va ser un dels primers en beneficiar-se del dispensari anti-tuberculós local. Tot i rebre tractament amb estreptomina, va patir efectes secundaris severos i va haver de ser hospitalitzat en diverses ocasions. Finalment, la seva condició va millorar, però va quedar amb cicatrius permanents als pulmons, recordatori de la lluita contra la malaltia.

L'era dels antibiòtics i el declivi de la tuberculosi

El veritable punt d'inflexió en la lluita contra la tuberculosi va arribar amb el descobriment dels antibiòtics. A la dècada de 1940, l'estreptomina va ser el primer antibiòtic efectiu contra la TB, seguida per altres com la isoniazida i la rifampicina. Aquests medicaments van revolucionar el tractament de la tuberculosi, van permetre la curació de la majoria dels casos i van reduir dràsticament les taxes de mortalitat.

A Vidreres, com a la resta d'Espanya, la introducció dels antibiòtics a mitjans del segle XX va marcar el començament d'una nova era en la lluita contra la tuberculosi. Els dispensaris locals van començar a subministrar aquests medicaments als pacients, i les campanyes de salut pública es van intensificar per assegurar el compliment del tractament. L'educació sanitària també va jugar un paper crucial, amb programes que ensenyaven a la població sobre la importància de completar el tractament i les mesures per prevenir el contagi.

Cas d'Isabel Soler

Isabel Soler, una professora de Vidreres, va contraure la tuberculosi el 1955. Gràcies als avenços mèdics, Isabel va ser tractada amb una combinació d'antibiòtics que incloïa estreptomina i isoniazida. El seu tractament va ser exitós i va aconseguir recuperar-se completament en menys d'un any. Isabel es va convertir en una defensora de la salut pública a la seva comunitat, ensenyant als seus alumnes i veïns la importància de la higiene i l'adherència al tractament mèdic. La seva experiència és un exemple del canvi radical en la percepció i tractament de la tuberculosi a la segona meitat del segle XX.

La tuberculosi a la segona meitat del segle XX

A mesura que avançava el segle XX, les taxes de tuberculosi a Vidreres continuaven disminuint, de manera que reflectien una tendència nacional i internacional. Les millores en les condicions de vida, la nutrició i l'atenció sanitària van contribuir significativament a aquesta reducció. No obstant això, la tuberculosi no va desaparèixer completament. Alguns factors, com l'aparició de soques resistents als antibiòtics i la immigració de països amb altes taxes de TB, van presentar nous reptes.

A la dècada de 1980, la crisi del VIH/SIDA va portar un ressorgiment de la tuberculosi, ja que el sistema immunològic debilitat dels pacients amb VIH els feia més susceptibles a la infecció per TB. A Vidreres, els serveis de salut van haver d'adaptar-se a aquesta nova realitat, implementant programes de detecció i tractament específics per a persones amb VIH.

Cas de Jordi

Jordi, un jove de Vidreres diagnosticat amb VIH el 1987, va contraure tuberculosi el 1990. La interacció de les dues malalties va complicar el seu tractament, però gràcies als esforços coordinats del sistema de salut local, Jordi va rebre atenció adequada i va aconseguir superar la tuberculosi. El seu cas subratlla la importància d'una resposta sanitària integral i la contínua lluita contra les malalties infeccioses.

Història dels Rovira

La família Rovira és un exemple destacat de la lluita contra la tuberculosi a Vidreres al llarg del segle XX. Els Rovira eren una família d'agricultors amb arrels profundes a la comunitat. La tuberculosi va afectar diverses generacions d'aquesta família, reflectint tant els desafiaments de la malaltia com els avenços en el seu tractament.

Cas de Joan Rovira

Joan Rovira, el patriarca de la família, va contraure la tuberculosi el 1932. Treballava llargues hores al camp, i les dures condicions de vida i treball van contribuir a la seva malaltia. Joan va ser tractat en un sanatori a Girona, on va passar diversos mesos. Tot i que va aconseguir recuperar-se parcialment, la tuberculosi va debilitar la seva salut permanentment, i va morir el 1940 a l'edat de 50 anys. La seva lluita simbolitza les dificultats afrontades per molts en aquell temps, quan el tractament efectiu encara no estava disponible.

Cas de Montse Rovira

Montse Rovira, filla de Joan, també va contraure la tuberculosi el 1949. Gràcies als avenços mèdics i les campanyes de salut pública de la postguerra, Montse va rebre tractament amb estreptomina al dispensari antituberculós de Vidreres. Tot i que el tractament va ser llarg i difícil, es va recuperar i va viure una vida plena, es va dedicar a l'ensenyament i es va convertir en una figura respectada a la comunitat.

Cas de Josep

Josep va ser diagnosticat amb tuberculosi el 1982, en plena crisi del VIH/SIDA. Tot i que Josep no tenia VIH, la prevalença de la malaltia va complicar el seu tractament degut a l'aparició de soques resistents als antibiòtics. Gràcies a un tractament innovador i al suport del sistema de salut, Josep va superar la tuberculosi. La seva experiència destaca la importància de la investigació contínua i l'adaptació dels tractaments a noves realitats.

Conclusió

La història de la tuberculosi a Vidreres durant el segle XX és un reflex dels canvis i desafiaments en la salut pública al llarg d'aquest període. Des dels primers anys de lluita contra una malaltia devastadora amb pocs recursos i coneixement, fins als avenços revolucionaris en el tractament amb antibiòtics i les millores en les condicions de vida, la comunitat de Vidreres va mostrar una resiliència notable.

Avui en dia, tot i que la tuberculosi ja no és l'amenaça mortal que va ser en el passat, continua sent una preocupació de salut pública que requereix vigilància i esforç continu. La història de Vidreres i la seva lluita contra la tuberculosi ens recorda la importància de la ciència, la medicina i la solidaritat comunitària en la lluita contra les malalties infeccioses. Les històries personals de Maria Puig, Antonio Ramírez, Isabel Soler, Jordi i la família Rovira destaquen la humanitat darrere de les estadístiques i subratllen la importància dels avenços mèdics en la millora de la vida de les persones afectades per aquesta malaltia.

Viatge a l'Uzbekistan

Situat al cor d'Àsia Central, l'Uzbekistan és un país que fusiona de manera única la rica herència històrica de la Ruta de la Seda amb una vibrant modernitat. Des de les majestuoses madrasses de Samarcanda i les imponents mesquites de Bukhara, fins als bulliciosos basars de Taixkent, cada racó de l'Uzbekistan explica una història fascinant.

En aquesta edició, l'Isabel ens porta un recull d'imatges on explorar els trossos culturals, les meravelles arquitectòniques i les tradicions mil·lenàries que fan de l'Uzbekistan una destinació imprescindible per a qualsevol viatger àvid d'aventures i descobriments. Acompanya'ns en aquest viatge i deixa't seduir per la màgia i el misteri de l'Uzbekistan.

La ciutat antiga es troba dins de la fortificació Ishon-Qala, els murs fets íntegrament d'argila tenen una altura de 6m. És impressionant!

Típica escena d'homes prenent cafè o te al recinte del Registan a Andijan. Aquests divans són molt habituals a tot l'Uzbekistan. La ciutat és tristament coneguda per la massacre del 13 de maig de 2005.

Minaret de 47m a la Mesquita Juma.

Kalta Minor, quotidianament anomenat "minaret gras".

Estatua de Tamerlan.

Grup d'estudiants, com veieu no porten el vel, són d'una escola privada, parlen uzбек, rus i en aquest cas també anglès, per això quan veuen un turista s'acosten per poder practicar i preguntar per tot. Vam riure molt, molt maques!

Una dona fent pa al típic forn de volta, és diferent del tandur, pero també l'enganxen a les parets.

Madrasa Kukeldash

El país de l'etern somriure. Myanmar i els seus trens

El febrer d'enguany hem estat en aquest meravellós país, però per desgràcia, per la situació militar actual, no funcionava cap tren a tot el país, ho hem trobat tot tancat, fet que genera una gran tristesa.

El sistema ferroviari de Myanmar té les seves arrels a l'època colonial britànica. La primera línia de tren es va inaugurar el 1877, en què connectava Yangon amb Prome (Pyay), una distància aproximadament de 161 quilòmetres. Aquesta línia va ser construïda per la British Burma Railway Company.

Durant les dècades següents el sistema ferroviari es va expandir significativament. Cap al 1900 s'havien completat diverses línies addicionals, incloent-hi la ruta entre Yangon i Mandalay, que segueix sent una de les rutes més importants del país. Els britànics van veure el ferrocarril com una eina crucial per a l'explotació econòmica de Myanmar, en què facilitava el transport d'arròs, teca i altres recursos des de les àrees rurals fins als ports.

Després de la independència de Myanmar el 1948, els ferrocarrils van ser nacionalitzats i van passar a ser gestionats per la Corporació Ferroviària de Myanmar (Myanmar Railway). Durant les dècades posteriors el desenvolupament ferroviari es va alentar a causa de la inestabilitat política i la manca d'inversió. Tot i això, el ferrocarril continua sent una part vital de la infraestructura del país.

Actualment Myanmar disposa d'una xarxa ferroviària amb aproximadament 5.400 quilòmetres que connecta les principals ciutats i regions del país. Tot i això, el sistema afronta nombrosos desafiaments. Molts dels equips i la infraestructura estan envellits i requereixen manteniment i modernització. Els trens sovint són lents i les condicions dels vagons poden ser reduïdes en comparació dels estàndards internacionals.

Els trens a Myanmar varien, des d'antics vagons de fusta fins a trens més moderns introduïts recentment. Les principals línies ferroviàries són les que connecten Yangon amb Mandalay, i Myitkyina al nord. La xarxa també inclou rutes cap a la frontera amb Tailàndia i rutes menys freqüentades a regions més remotes.

Una de les característiques més destacades del sistema ferroviari a Myanmar és el famós pont Gokteik, una meravella de l'enginyeria construïda el 1900 per una empresa nord-americana (disposeu d'un reportatge sobre aquest viaducte al número 97 d'El Rec Clar). Aquest pont, que s'eleva uns 102 metres sobre la vall de Gokteik, continua sent el viaducte més alt del país i un dels més alts del món. Travessar-lo ofereix una vista impressionant del paisatge.

També podeu agafar la ruta que connecta Yangon amb el llac Inle, una de les atraccions turístiques més populars del país. Aquest tren ofereix un viatge a través de paisatges muntanyosos i camps d'arròs que proporciona als passatgers una vista íntima de la vida rural a Myanmar.

O el tren circular de Yangon. Inaugurat el 1954, aquest tren fa un recorregut circular d'uns 45 quilòmetres al voltant de la ciutat de Yangon, amb un temps de viatge de prop de tres hores; el tren passa per mercats bulliciosos, suburbis tranquils i paisatges verds, imatges que proporcionen una experiència autèntica i acolorida de la ciutat.

En conclusió, els ferrocarrils a Myanmar tenen una rica història que es remunta a l'època colonial. Us ho recomano decididament, quan s'hi pugui viatjar amb seguretat, perquè té una bellesa especial i constitueix una gran experiència compartir uns dies amb els birmanes, persones amb l'etern somriure...

Fotografia contraportada: Jaume Mos. Viceres

Descarrega't aquí la versió interactiva d'**El Rec Clar!**